

Vineri, 6 octombrie, dl președinte al PNȚCD Corneliu Coposu a fost decorat de către președintele Franței cu Legiunea de Onoare în rang de Ofițer. Însemnele i-au fost conferite, în numele președintelui Franței, de către Excelența Sa dl Bernard Boyer, ambasadorul Franței la București. **Solemnitatea a avut loc în saloanele Ambasadei**

Franței, în prezența personalului diplomatic acreditat la București, a unui numeros public format din fruntași PNȚCD, parlamentari, vechi membri ai PNȚCD, foști deținuți politici, mulți ziariști.

În aceeași seară, dl Corneliu Coposu a oferit o recepție în saloanele Casei Oamenilor de Știință.

Seria a V-a
6 PAGINI - 250 LEI

Numărul 84 • Octombrie 1995

Dreptatea

PERIODIC AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

domnule,

Dacă vă dau acest titlu este pentru că în Franța dacă am este un domn am spus totul. Dacă este numai pentru că rangul pe care mi-l dă funcția pe care o ocup și pe care o reprezintă mă autorizează a mă hazarda astăzi la a străzi să ridic banalitatea existenței mele la înălțimea destinului dumneavoastră. Dumneavoastră nu ați fost nici șef de stat, nici ministru, nici comandant de oști, nici academician, nici măcar ambasador. Dar nu ați avut nevoie de toate aceste titluri pentru a face un nume. Un nume pretutindeni recunoscut și respectat. Acest

nedreptății zeilor, acela al primilor creștini, care au refuzat să aducă sacrificii împăratului, iar, mai aproape de noi, catolicilor englezi și protestanților francezi, care au refuzat să se supună arbitrarului regal. Însă destinul pe care l-ați întâlnit dumneavoastră este cu certitudine unul dintre cele mai redutabile printre acelea pe care le-ar putea întâlni un om. [...] Iar când niște imitatori au vrut să impună altor țări cele ce s-au petrecut la Moscova în procesele din 1936, dumneavoastră ați zis NU. Și aceasta v-a costat scump, adică 17 ani de recluziune și presiuni de tot felul, urmași de un regim de supraveghere. V-ați lăsat acolo

Alocuțiunea domnului ambasador Bernard Boyer

nu l-ați dobândit fiind un tânăr cu mintea înfierbântată, cu gândul la războaie, la aventuri sau la călătorii în țări exotice. [...] Dumneavoastră erați un tânăr care, ca mulți alți tineri, aparțineai unui partid și care, într-o zi, fără să-l căutați, v-ați întâlnit destinul. Ați întâlnit într-o formă pe care o ia în mod regulat, de când cunoaștem istoria, și ați acționat asemenea unor oameni care au întâlnit și ele același destin. Acela al lui Iosif, care a refuzat să recunoască divinitatea faraonului, acela al personajelor tragediilor grecești, care au refuzat să se supună

din păcate ceea ce oamenii pe bună dreptate numesc cei mai frumoși ani din viață. Ați câștigat în schimb ceea ce doar unii oameni pot aprecia - respectul complet față de dumneavoastră înșivă și faptul de a putea trăi cu conștiința împăcată.

Era normal ca după revoluție să jucați un rol important în țara dumneavoastră. Eu nu pot, desigur, din rațiuni pe care le veți înțelege și care țin de esența funcției pe care o ocup, să vorbesc despre această perioadă a vieții dumneavoastră. [...] Cred că pot zice că nici o țară nu se poate compune numai din ființe de excepție.

Alocuțiunea domnului președinte Corneliu Coposu

Domnule ambasador, Doamnelor și Domnilor, Dragi prieteni,

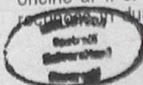
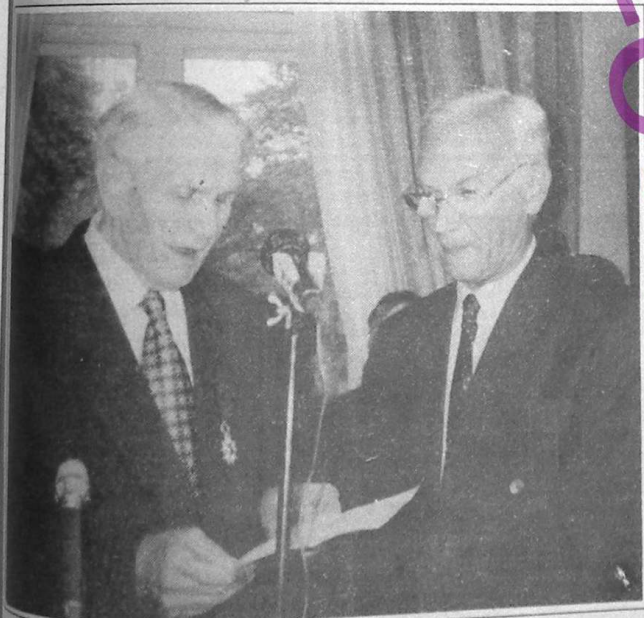
Trebuie să vă mărturisesc că sunt profund emoționat de onoarea ce mi s-a făcut prin acordarea înaltei distincții de către Statul francez. Mă simt cu atât mai mișcat cu cât acest gest vine din partea Franței, leagănul ideilor de libertate și democrație, această țară de care mă leagă atât o tradiție națională, de lungă durată, cât și sentimente personale. Permiteți-mi să consider acordarea acestui titlu în primul rând un omagiu adus României și poporului român. Aș vrea să cred în același timp că onoarea pe care mi-o faceți constituie un semn de încurajare și speranță. Nădăjduiesc de fapt că țara mea își va găsi până la urmă locul demn printre națiunile democratice ale Europei, un loc din care a fost exclusă cu brutalitate prin lunga și întinse dictatură comunistă.

Vă rog, Excelență, să aveți amabilitatea a vă face mesagerul meu și să transmiteți președintelui Republicii Franceze, domnul Jacques Chirac, precum și primului ministru, domnului Alain Juppé, viile mele mulțumiri pentru distincția acordată. Vă rog, în același timp, Excelență, să acceptați întreaga mea grațitudine pentru manifestarea de simpatie și ospitalitatea pe care ați avut-o organizând această zi.

Nu voi încheia fără să aduc un viu omagiu Franței eterne și poporului francez.

Foto: Clotilde MANDRU

fi fost teolog, așa zice că aceasta este o taină a comuniunii în sacru într-un fel aplicat universului laic. [...]

Si nu aș putea încheia mai bine în ce vă privește decât apelând la ajutorul unuia dintre marii dumneavoastră poeți. Un mare poet marcat de influența germană. Și fac acest lucru întrucât nu pot pretinde că dețin monopolul cuvântului; de fapt, toată Europa vă zice ceea ce vă zic și eu acum: „Fiii tăi trăiesc numai în frăție...” și sar câteva versuri pentru a vă zice „Dulce Românie, asta îți-o doresc”.

În numele Președintelui Republicii Franceze și în virtutea puterilor date mie Vă fac Ofițer al Legiunii de Onoare.

Asfel, nu toți francezii sunt de Gaulle, după cum nu toți englezii pot fi Churchill și nici toți românii nu pot acționa așa cum ați acționat dumneavoastră și unii dintre prietenii dumneavoastră. Trebuie deci ca lucrurile să se facă deopotrivă și cu unii, și cu ceilalți. [...] Conduita dumneavoastră, a unora dintre prietenii dumneavoastră, nu o dată, este pentru cei care nu au avut ocazia să treacă prin ceea ce ați trecut dumneavoastră un viu reproș. Ei bine, eu cred că este exact invers. [...] Grație dumneavoastră și grație unui număr de oameni, România de astăzi este o Românie liberă, iar toți românii, oricine ar fi ei și orice ar fi făcut, se mulțumesc cu dumneavoastră. Dacă aș

O precizare necesară

Scrioarea domnului președinte al PNTCD, Corneliu Coposu, adresată domnului Angelo Bernassola, Centrul Creștin Democrat Italian

Stimate prieten,

Am primit cu deosebit interes scrioarea dvs. Toate informațiile cu privire la transformările creștin-democrației din țara dvs sunt foarte importante pentru noi.

Rogretăm că trebuie să vă informăm despre relatările confuze din țara noastră asupra întâlnirii dintre dvs și PUNR. Invitația dvs pentru liderii politici PUNR, care sunt membri activi ai actualei majorități guvernamentale, a stârnit

confuzie în societatea românească. Frecvent suntem întrebați de către mass-media despre această vizită.

Considerăm că dacă ați fi menținut o legătură mai strânsă cu PNTCD, probabil că nu ați fi cooperat astăzi cu extremiștii și xenofobii.

Suntem alături de dvs și vă urăm succes în activitatea democrației creștine în Italia.

Corneliu COPOSU

Foto: Choresse MANDRUI

Conferința Organizației PNTCD a sectorului 1

Sâmbătă, 7 octombrie, s-au desfășurat lucrările Conferinței Organizației PNTCD din sectorul 1. Conform statutului, lucrările au fost prezidate de către dl deputat Constantin (Dudu) Ionescu, secretar general adjunct al PNTCD.

După prezentarea dării de seamă, delegații au ales un nou Comitet, cu 47 de membri, care la rândul său a ales noul Birou de conducere format din 11 membri și un președinte, în persoana dl ing. Silviu Petrescu. Vicepreședinți sunt dl ing. Jenică Ioan, dra Adina Ciurea, studentă, și dl ing. Tiberiu Ioan, secretar general - dl ing. Ioan Popa.

Convenția Medicilor Democrați din România protestează în legătură cu denigrarea pe posturile de televiziune a Stațiilor de Salvare particulare (cu referire în mod special la Stația de Salvare PULS).

Protest

Menționăm că în anii de când funcționează aceste stații de salvare particulare având carențe inerente în activitate, au adus totuși un aport substanțial în medicina de urgență, efectuând și la domiciliu asistență ambulatorie (analize, examene ECO-grafice, EKG, eliberarea de certificate de deces etc.).

Campania denigratoare ținută de Ministerul Sănătății face parte din nesprrijinirea asistenței medicale particulare, chiar mai mult de punerea de „bețe în roate” la alternativa asistenței medicale neschimbată din 1989 încoace. De asemenea, reflectă modul centralisto-comunist de „sprrijinire” a rețelei de cabinete particulare existente.

Președinte CDMR George CALALB

Scriitorul Bazil Gruia (1909-1995) s-a întors în lutul străbun

Miercuri, 11 octombrie, s-a întors în lutul străbun un membru cu vechi state de servicii în partidul nostru: scriitorul Bazil Gruia. Născut la 5 ianuarie 1909 în Cisteiul de Mureș jud. Alba, Bazil Gruia a urmat Facultatea de Drept la Cluj între 1927-1932 și a profesat avocatura la Ocna Mureșului, Huedin și Cluj. A început să colaboreze încă din perioada școlărității la revistea „Ghionoaia” și „Fie de tort” din Turda.

În 1927 devine membru al PNT și colaborator al oficiului „Patria” din Cluj. În plan literar se impune prin volumele în țara toamnei

(1929), Arderea etapelor (1968), Obsesia verii (1972) și Patima Alba (1976), apropiate de lirica lui Goga și Blaga. Versurile sale de ample sonorități sunt reflexive și crispatе ca viața de care a avut parte: anechete, închisori.

În ultima perioadă s-a impus prin contribuțiile sale memorialistice la viața și opera lui Lucian Blaga publicând Blaga inedit (1974) și importante date despre viața marelui poet. A obținut premiul Uniunii Scriitorilor în 1994.

Conducerea Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat îi va păstra neștearsă amintirea.

Anunțuri • Anunțuri • Anunțuri • Anunțuri

● În ziua de 21 octombrie a.c., orele 8,30, va avea loc a III-a Conferință Națională a Organizației de Femei P.N.T.C.D. la Sediul Central din Bd. Carol I, nr. 34, clădire corp B, Et. I, sala de ședințe.

● Organizația de Tineret PNTCD sector 4 îi anunță pe membrii săi ținerea Conferinței Extraordinare de Alegeri, în vederea completării Birou

ului de Conducere al Organizației, pentru data de 20.10.1995, orele 17.00. Participanții vor avea asupra lor carnetul de membru, cu cotizația plătită la zi. Alte amănunte pot fi obținute la sediul filialei, din Strada 11 Iunie nr. 37.

Președintele Organizației de Tineret a PNTCD sector 4, București, Florin-Mihai TOMESCU

În atenția tuturor membrilor și simpatizanților PNTCD !

Au apărut, sub egida Departamentelor de Studii, lucrările: „ION MIHALACHE ÎN FAȚA ISTORIEI” (date esențiale asupra vieții și gândirii politice, documente inedite și comentarii); Wilfried Martens „O EUROPA ȘI CEALALTĂ” (opinii ale președintelui Uniunii Europene Creștin Democrat despre problematica europeană în perioada 1990-1995 și principalele repere ale gândirii creștin-democrate). Ambele lucrări pot fi procurate din rețeaua de librării sau de la Direcția de Studii a PNTCD, sediul central Bd. Carol, etaj I, orele 12-19, tel. 615.45.36

Alegeri la Organizația PNTCD Timișoara

Sâmbătă, 14 octombrie, în Aula Facultății de Medicină din Timișoara, conferința Organizației Timișoara a PNTCD a ales o nouă conducere. Ședința a fost prezidată de dl Gheorghe Ciuhandu, președintele Organizației județene a PNTCD.

Darea de seamă prezentată de către vicepreședintele organizației, dl ing. Constantin Mihai a scos în evidență deschiderea pentru colaborarea cu celelalte formațiuni politice din Convenție sau chiar din afara acesteia.

Urgențe sunt întărirea circumscripțiilor, colaborarea cu partidele din Convenția Democratică, precum și o actuală prezentă a Consilierilor municipali PNTCD a fost remarcată prin chiar

realizările Consilierilor Municipali marcați: ing. Radoslav, dr. Strain, prof. Toma Florentin, pr. Pop Mihai.

Discuțiile au fost marcate de dorința unanimă de unitate a membrilor partidului, de o implicare continuă în viața politică a țării, dar și de necesitatea susținerii presei partidului, cu îndemnul de a se mări numărul abonamentelor la „Dreptatea”. La lucrări au participat, conform statutului, dnii deputați PNTCD Petre Dugulescu și George Stănescu.

Noua conducere aleasă este formată din domni: Constantin Mihnea, președinte, Gh. Ionuțescu, secretar, Emil Sebeșan, vicepreședinte, Andrei Sedan și Dan Radoslav, membri.

Comunicat

În ziua de 8 octombrie a avut loc ședința de alegeri a Organizației de Femei PNTCD din SAJ. Din partea Organizației Centrale de Femei au participat dna Florica Raica - președinte și dna Mioara Constantinescu - membră în birou.

Biroul nou ales este compus din următoarele doamne: Gabriela Donat - președinte, Anicuța Oprea - secretar general, Mariana Silvestru, - Valeria Popescu și Mariana Podaru - vicepreședinte, Teodora Dinca, Rodica Vântu, Mioara Petre, Dorina Popescu, Ecaterina Gherman și Gabriela Tărășă, membre în birou.

Pierderi

Pierdut carnet de sănătate - pensionar veteran pe numele CALȚAN PĂTRU. Îl declar nul.

Cititorii periodicului „Dreptatea” care doresc abonamente au următoarele posibilități:

a) Adresându-se redacției noastre din București, Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, sector 1, tel.: 6503554, fax: 6506444, cont de virament: 4510501106, BCR - SMB.

b) Adresându-se tuturor oficiilor PTR din țară, menționând că periodicul „Dreptatea” figurează în catalogul RODIPET la poziția 2129.

Redacția și administrația:

Calea Victoriei nr. 133, etaj 2, tel.: 6503554, fax: 6506444, 70179, București, sector 1.

Cont virament nr.: 4510501106 BCR filiala SMB.

Tehnoredactare computerizată:

Mihaela Ivan, Anca Firescu.

Tiparul executat la TIPOREX

Calea Plevnei nr. 114, sector 1, tel: 637.71.96

Sinteza Conferinței de presă a PNȚCD

16 octombrie 1995

Domnul Radu Vasile, purtător de cuvânt al PNȚCD, referindu-se recent la încheierea Conferinței Interparlamentare, considera nejustificabile de peste 20 miliarde lei legate de această conferință, mai ales în contextul modificărilor de buget ce au dus la reduceri de

fonduri pentru o serie de domenii esențiale. În același timp, PNȚCD este împotriva indexării uniforme, mai ales a pensiilor, considerând inadmisibilă politica de protecție socială a Guvernului Văcăroiu.

În ceea ce privește tensiunile dintre Corneliiu Vadim Tudor și Ion Iliescu, PNȚCD nu se amestecă în discuție între „doi grupări ce aparțin aceleiași etnii politice”. Deși este sceptic în ceea ce privește eventualitatea unei rupturi între PDSR și PRM, PNȚCD va sprijini în Parlament un guvern minoritar PDSR, dacă acesta va promova legi democratice și dacă va avea discuții prealabile cu opoziția pentru a ține cont de amendamentele propuse de aceasta. De asemenea, PNȚCD va susține ridicarea imunității parlamentare lui Corneliiu Vadim Tudor în Parlament. Purtătorul de cuvânt al PNȚCD consideră însă că este mai probabil ca PDSR să încerce neutralizarea lui Corneliiu Vadim Tudor, continuând însă să se bazeze pe PRM în alegerile din 1996.

Pe de altă parte, purtătorul de cuvânt al PNȚCD salută decizia de a se rediscuta articolele 205 și 206 din Codul Penal și consideră că „presa trebuie să

rămână liberă cu orice risc, aceasta fiind condiția fundamentală a existenței unui stat democratic”.

Comentând rezultatele sondajelor de opinie recent date publicității, domnul Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte al PNȚCD, consideră că acestora li s-a dat o interpretare eronată, iar PNȚCD privește cu optimism alegerile din 1996, deoarece voturile însumate acordate partidelor din opoziție le depășesc pe ale celor din coaliția guvernamentală.

Domnul Ion Rațiu, vicepreședinte al PNȚCD, a relatat pe scurt dezbaterile sesiunii Adunării Atlanticului de Nord de la Torino, în cadrul cărora s-a decis că NATO este o alianță deschisă tuturor statelor, nu numai celor din Est, ci și celor din Nord sau din Sud. De asemenea, a arătat domnul Ion Rațiu, la această sesiune a fost abandonată ideea integrării în NATO în două etape sau în două faze și au fost formulate condițiile acestei integrări și anume: toate parlamentele celor 16 țări semnatare ale Parteneriatului pentru Pace trebuie să aprobe legislația de integrare; să fie nu numai consumatoare, ci și producătoare de securitate, să se evite crearea unor noi demarcații în Europa; primirea unei țări să nu ducă la întărirea admiterii alteia și necesitatea democratizării Federației Ruse.

Corina OCHEA

Conferința săptămânală a OMC

Conferința săptămânală a Organizației Muncitorești Centrale a PNȚCD de joi, 5 octombrie 1995, a fost susținută de domnul deputat Mircea Ciomara, care a expus tema: Consecințele sociale și economice ale cupoanelor de privatizare.

Conferențiarul a demonstrat asistenței caracterul iefin, populist, propagandistic al acestei acțiuni la fel de lipsite de substanță ca și promotorul ei, guvernul Văcăroiu. Prin argumente bine fundamentate s-a arătat că așa-numita „privatizare în masă” nu folosește în nici un fel populației, care se va trezi cu niște acțiuni fără valoare, fără acoperire, fără viitor, și nici întreprinderilor, care nu beneficiază de infuzie de capital și care nu se vor

putea moderniza. Singurii beneficiari vor fi exponenții puterii reuniți într-o nouă oligarhie politico-financiară și clientela lor politică formată din noii-vechii manageri, birocratai, reprezentanți ai aceluiași structuri administrative.

Numeroși vorbitori din sală, printre care domnii Florea, Vlaicu, Moldovan, Dăteulescu au subliniat prin luările lor de cuvânt și întrebările puse conferențiarului, aceleași idei.

În încheiere, a luat cuvântul

domnul președinte al Organizației Muncitorești Centrale, Ion Lambru.

Burse pentru studenții merituoși acordate de dl. senator PNȚCD Șerban Săndulescu

Organizația județeană PNȚCD Valcea a hotărât instituirea unor burse „Șerban Săndulescu” pentru primii trei clasai ai anului I de la Facultatea de management și marketing a Universității „Constantin Brâncoveanu”, facultate acreditată la Rm. Valcea.

Bursele sunt acordate de domnul senator Șerban Săndulescu, care le-a înmănat, luni, 2 oct. a.c., cu ocazia inaugurării anului universitar, diplomele și chitanțele pentru cheltuielile de școlarizare.

Câștigătorii de anul acesta sunt:

1. Niță Lucian, clasat pe locul 1, care a primit costul integral al școlarizării pe anul în curs (800.000 lei);
2. Cosma Gabriela, clasată pe locul 2, care a primit 75% din costul școlarizării pe anul în curs (450.000 lei);
3. Cioangher Mirela, clasată pe locul 3, care a primit 50% din costul școlarizării pe anul în curs (300.000 lei).

DREPTATEA a împlinit 68 de ani!

Coincidența a făcut ca nr. 84 al seriei a V-a a oficiosului PNȚCD, DREPTATEA, să apară chiar în ziua de 17 octombrie 1995, la exact 68 de ani de la apariția primului număr, al primei serii, la 17 octombrie 1927. Așadar, DREPTATEA a supraviețuit numeroaselor vicisitudini ale unor vremuri tulburi, și iată că a ajuns la venerabila vârstă de 68 de ani și, în ciuda tuturor celor care i-au dorit dispariția, ba chiar i-au cântat probodul, continuă să apară!

Asemeni partidului al cărui organ de presă este de 68 de ani, DREPTATEA va fi tot mai puternică, tot mai necesară, tot mai iubită și tot mai prezentă alături de cei ale căror idealuri le reprezintă și pentru împlinirea cărora luptă.

Dumnezeu să ne ajute să fim vrednici și demni, să putem continua glorioasa tradiție a iluștrilor noștri înaintași!

REDACȚIA

Implicarea femeii în politică

Democrația creștină consideră că statul și societatea se bazează pe munca în comun a bărbaților și femeilor. Într-o țară ca România în care femeile formează mai mult de jumătate din populația țării, femeia trebuie să poată participa din plin la viața politică, economică și socială. Fără femei implicate în viața politică nu mai pot fi rezolvate problemele omenirii: lupta împotriva sărăciei, împotriva violențelor de orice fel și pentru ocrotirea mediului și rezolvarea problemelor ecologice.

Participarea femeii poate contribui la realizarea unei culturi politice cuprinzătoare. Prin prezența femeii în învățământul românesc se poate amplifica îmbinarea culturii publice cu cultura particulară. Femeile poartă o răspundere pentru educarea copiilor adesea în dublă calitate de mame și de educatoare profesioniste.

Democrația creștină consideră activitatea casnică depusă de femeie în cadrul familiei ca având aceeași valoare cu cea a femeii încredințată în muncă. Ocupația casnică și educarea copiilor sunt activități profesionale; ele trebuie recunoscute ca atare, legiferate și asigurate din punct de vedere social. În acest sens sperăm să sensibilizăm societatea la aceste

deziderate și, desigur, să fim prezente în foruri decizionale de toate nivelurile pentru a putea, cu dragoste, răbdare și perseverență să influențăm hotărârile acestor foruri.

Femeii trebuie să i se asigure locul ei în societate și să poată participa la viața politică, așa cum participă din plin la viața economică și socială. Implicarea femeii în politică trebuie să corespundă principiului fundamental al egalității în drepturi, cât și posibilităților și dorințelor ei personale de modelare a vieții proprii. Aceasta exclude posibilitatea discriminării pozitive, cum am fi tentați să considerăm la o privire superficială. Pentru aceasta este necesar ca relațiile de colaborare dintre bărbat și femeie să depășească domeniul căsătoriei și familiei și să fie pe deplin realizabile și în domeniile profesional, social și politic.

În societatea noastră trebuie să se producă și o mutație în mentalitate, astfel ca aspirațiile femeii să se poată ridica la posibilitățile ei reale.

Prof. Maria CONSTANTINESCU

O apariție așteptată:

Cartea Albă a întreprinderilor mici și mijlocii

Rolul benefic al întreprinderilor mici și mijlocii (prescurtat IMM) în susținerea unei economii concurențiale reale este bine cunoscut. Numeroase țări capitaliste, ce-i drept - au putut să-și îmbunătățească parametrii economici, aplicând în acest sector, cu curaj, politici specifice și stimulative. Pentru o economie cu atâtea carente, cum este cea românească, care în plus se găsește și sub tutela statului, iar piața, ca fenomen normal, este de domeniul viitorului - problematica întreprinderilor private mici și mijlocii este deosebit de importantă și trebuie tratată cu toată seriozitatea. În acest context Cartea Albă a IMM, elaborată de Fundația Centrului Român pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii (IMM), în acest an, este nu numai o apariție binevenită pentru toți cei interesați de această problemă dar și o primă acțiune de a se trata unitar acest sector. Cartea Albă este în fond un proiect finanțat de către guvern și Uniunea Europeană (programul PHARE), un exemplar de produs caracteristic pe care îl pot elabora organisme expert, de genul Oficiului de Analiză Juridică și Economică al Fundației CRIMM, organisme neguvernamentale a căror menire este susținerea din punct de vedere tehnic a acțiunilor de sprijin (de tip lobby), în favoarea dezvoltării sectorului privat al IMM. Acest produs, cum dă numele dl Bogdan Teodoru, președintele Fundației, Cartea Albă, este o sinteză a experienței acumulate în cadrul activităților Fundației, fiind încorporate și rezultatele obținute de alte organisme. Obiectivul mărturisit este de a oferi o viziune de ansamblu asupra a trei componente fundamentale în dezvoltarea segmentului IMM private și - anume: cadrul instituțional, legislația națională și politică economică. Cartea Albă este structurată în mai multe capitole, criteriul ales fiind, în general analiza fiecărei componente principale care determină dezvoltarea IMM. Le vom parcurge și analiza, la rândul nostru.

Cap. 1. Locul sectorului privat de întreprindere mică și mijlocie în economia României. Sunt investigate: delimitarea și definirea sectorului IMM, precum și dinamica dezvoltării sale la noi în țară, în anii 1993 și 1994. Mai întâi: este deosebit de interesantă analiza comparativă care se face între clarificările conceptuale și definirea segmentului IMM, așa cum sunt ele privite de către Uniunea Europeană, și elementele similare acceptate la noi în țară oficial -

prin Ordonanța nr. 25/1993 (de altfel unicul document specific domeniului elaborat de actualul guvern). Diferențele sunt semnificative și denotă seriozitatea cu care Uniunea Europeană privește acest sector, începând de la definirea și clarificarea tuturor elementelor care caracterizează IMM. Doar pe această bază se pot aplica, cu eficiență, pârghii reale stimulative pentru dezvoltarea acestui sector. În continuare, se prezintă detaliat și sistematizat dinamica sectorului IMM în anii 1993 și 1994. Chiar dacă autorii avertizează, cu modestie, cititorul că informațiile disponibile în statisticile oficiale nu permit decât „caracterizări parțiale privind dezvoltarea sectorului privat al IMM în România” și că, probabil, „ceretarea fundației a reprezentat cea mai cuprinzătoare încercare de completare a statisticilor oficiale” nu putem decât aprecia multitudinea informațiilor prelucrate și sistematizate, conform următoarelor repere:

- Aportul IMM private la principalii indicatori macroeconomici;
- Performanțele economico-financiare ale IMM private;
- Dimensiunile IMM private;
- Structurile sectorului privat de IMM.

In următoarele două capitole sunt abordate „Cadrul instituțional” (cap. 2) și „Cadrul legislativ” (cap. 3) al dezvoltării sectorului privat de IMM. Se impune să facem câteva observații relative la aceste capitole:

■ Din păcate nu sunt prezentate elementele instituționale și legislative corespunzătoare din Uniunea Europeană sau din alte țări mai reprezentative din punct de vedere economic.

■ Autorii deplâng nereușita încercărilor făcute de fundație pentru definirea unui cadru - cel puțin de ordin tehnic - de dialog între instituțiile cu responsabilități în acest domeniu din România. Poate guvernul nu este interesat într-un asemenea dialog, cine știe?

■ Asistența pe care o primește România din partea organizațiilor străine este importantă, dar, în general, este slab mediatizată în mediile oficiale; de ce oare?

■ Quasi-absența elementelor legislative specifice care să acționeze funcțional și stimulat în dezvoltarea acestui sector. Ne vom opri mai mult asupra cap. 4, care se referă la „politica economică privind dezvoltarea sectorului privat de IMM”. Ca introducerea la acest capitol ne sunt reamintite, mai întâi, obiectivele de bază ale politicii

economice guvernamentale în acest sector, în perioada economică-socială a programului de guvernare, și anume:

■ Creșterea semnificativă a numărului de IMM și a aportului activității lor în ansamblul economiei românești.

■ Încurajarea cu prioritate a apariției de noi întreprinderi mici și mijlocii cu caracter productiv.

■ Elaborarea și punerea în aplicare de către autoritățile guvernamentale a unor mecanisme și proceduri de susținere în faza de inițiere cât și în cea de dezvoltare.

Idei frumoase, generoase, deși destul de vagi; hârtia suportă orice, ca și populația, de altfel! Dar aceste promisiuni sunt total disonante cu realitatea - cunoscută nouă - a existenței deficiențelor serioase care domină acest sector și care, recunosc autorii, sunt cunoscute și de guvern. Le vom enumera pe cele mai importante, așa cum sunt ele prezentate în Cartea Albă:

■ Lipsa unei reglementări-cadru privind legitimitatea IMM, ca sector de bază al economiei;

■ Insuficiența informării generale a micilor întreprinzători privind cadrul legislativ, cunoașterea formalităților administrative necesare, exigențele pieței interne și externe;

■ Lipsa mijloacelor bănești proprii necesare pentru demararea activității, fapt ce se impune apelarea la credite bancare cu dobânzi mari;

■ Insuficiența spațiilor disponibile pentru IMM, în special pentru cele productive;

■ Atitudinea discriminatorie a unităților cu capital de stat față de sectorul privat în ceea ce privește furnizarea de materii prime, materiale, unități, utilaje...

Și, am mai adăuga noi, corupția și birocrăția care domnesc la aproape toate nivelurile statului român.

În acest cadru, expunerea politicilor economice duse de guvern în acest sector, nu ne poate oferi surprize, prin realizări deosebite. În fond, la modul general, ni se prezintă situația aplicării Ordonanței nr. 25/1993, și care, în mod normal, ar fi trebuit să fie continuată de un pachet de legi menite să facă ordine în acest sector atât de important.

Oricum, suntem informați succint despre pași încă timizi ca exprimare și finanțare - care s-au făcut în această direcție. Datele, destul de puține, care ne sunt prezentate asupra „expansiunii” sectorului privat, demonstrează,

fără drept de apel, stagnarea care domnește în acest sector. De exemplu, contribuția sectorului privat la formarea PIB a crescut de la 32% în 1993 la numai 35% în 1994, față de o creștere cu 36% a Societăților comerciale cu capital privat în aceeași perioadă! Blocajele sunt evidente! Sunt abordate și deficiențele generate de politica economică a guvernului în acest sector și elementele care ar putea îmbunătăți această politică. Chiar făcută cu diplomatie, această analiză are meritul că aduce în discuție probleme reale. Mai mult, ar fi avut și o altă greutate, dacă s-ar fi prezentat, concret, rezultatele investigațiilor (anchetelor) realizate de autori în rândul întreprinzătorilor, precum și situația reală a celui mai important instrument de implementare a sectorului particular - privatizarea economiei românești. Fără a se pune în practică acest instrument (ca mijloc și nu ca scop în sine) toate măsurile și propunerile de îmbunătățire a sectorului IMM - gândite și prezentate în Cartea Albă, rămân simple deziderate neviabile.

Se cuvine să amintim aprecierea deosebită pe care Cartea Albă o acordă realizării Fondului Român de Garantare a Creditelor pentru Întreprinzătorii Privati, de către guvern. Suntem de acord, dar suma alocată acestui fond - 8 miliarde lei - este derizorie, în fața solicitărilor, care, probabil, se numără cu mii. Un fond, deocamdată mai mult pentru imagine!

În ceea ce privește crearea competenței de lobby în favoarea sectorului privat al IMM, prin propunerile interesante, de altfel, pe care le face fundația, ne exprimăm părerea că IMM din România, întregul sector privat, are nevoie în primul rând de voință politică de a restructura o economie puternic etatizată și de a crea noi structuri private - implicit realizarea unui spațiu concurențial real! Dorește actualul guvern aceasta, ne întrebăm noi?

In ansamblu, Cartea Albă este o sinteză serios concepută și realizată. Nu putem decât să apreciem acest pas realizat, chiar dacă el are deocamdată mai mult o valoare teoretică. Dar totodată trebuie să spunem deschis: Sectorul privat al IMM are nevoie pentru a se dezvolta real, de o abordare mai curajoasă, mai directă a tuturor problemelor sale specifice. Cu mai puțină diplomatie și mai mult aplomb! Și de ce nu, poate este nevoie și de un alt guvern, mai competent!

Dinu GHIA

Domnia bunului plac

Este vorba de o țară în care legile se încalcă frecvent, de toată lumea, deoarece interesul personal constă în producția de legi și nicidecum în respectarea lor. Prima grijă a celui puternic este să încalce EL regulile abia stabilite, pentru a arăta celorlalți cât este de grozav. Desigur că el nu va fi pedepsit niciodată, pentru că pedepsele sunt numai pentru cei slabi și, eventual, pentru cei cu o singură viață. Dacă alegerea unui membru al Consiliului de Administrație al unei instituții publice care are pe lângă el un organism specificat de lege, ei bine, anularea dreptului acestui organism în favoarea altuia mai numeros trebuie interpretată de ceilalți ca un exercițiu de democrație și nicidecum ca o încălcare flagrantă a legii. Iar dacă legile superdiscutate, supervotate și superpromulgate, legile scrise, semnate și stampilate sunt tratate astfel, ce pretenții mai putem avea la respectarea contractelor, cutumelor, înțelegierilor, principiilor. Cum am mai spus, ceea ce se cere să existe concordanță între discurs și acțiune, între vorbă și faptă.

Să ne întrebăm „Cine este de vină?” Bineînțeles că răspunsul are cele două alternative simple: 1. Nimeni nu este vinovat; 2. Toți suntem de vină. Între aceste două extreme există loc numai pentru supoziții nefondate și calomnii. Cu o singură excepție: „Opoziția, care ne strică imaginea”. Într-un studiu anterior („Opoziție sau Guvernare” - decembrie 1994), încercam să demonstrez că în spatele Președintelui României se află forțe necunoscute (adică nu pot fi identificate exact prin mijloacele noastre) și numeam acest conglomerat, bazat pe interese asculte I.L. Bineînțeles că nu mă refeream la staff-ul oficial al Președintelui, format din consilieri, experți, consultanți etc., ci la forțele necunoscute ce îl determină, în fapt, acțiunile. Mă întrebam chiar (o, sfântă naivitate!) cum este posibil ca această forță indiscutabilă, care convinge poporul să vor fi aduși înapoi moșierii, și fără de care Ion Iliescu ar fi acel om pe deplin împăcat cu sine însuși - un director de institut ce încearcă să găsească resursele necesare unor succese decente - cum este posibil ca această forță să lase (să l-

impingă) pe Președintele României să facă atâtea gafe monumentale. În acea vreme nu găseam un răspuns multumitor. Președintele ținutului în care DOMNEȘTE

BUNUL PLAC se bazează de fapt pe opiniile și sfaturile așa-zisilor Loiali. Prin definiție (trebuie să ne conformăm obiceiurilor nesfârșitei tranziții), un Loial este un Loial. Asta nu înseamnă că ar fi vorba de vreun specialist sau de vreun tip onest. Loialul ține întotdeauna cu șeful, îl servește cu obediență, iar informațiile ce provin de la el constituie probe irefutabile în discuțiile generatoare de decizie. Din punct de vedere social, Loialul poate fi profesor, doctor, inginer, avocat, dar cel mai adesea este chelner, frizer, cameristă, șofer sau secretară. O calitate de bază ce sporește cu mult importanța națională a Loialului este cea de rudă, mai apropiată sau mai îndepărtată, de sânge sau prin alianță. Spre deosebire de ceilalți forțe ce se războiesc în arena politică, armata Loialilor beneficiază întotdeauna de încrederea și sprijinul șefului și iese, de cele mai multe ori, învingătoare. Specialistul supără de multe ori (are înclinații tehnocratice și nu are legătură cu practica), onestul supără de fiecare dată, fiind filtrat, prin definiție, de adversari.

Aceasta este filosofia simplă a țării în care, de ani de zile, DOMNEȘTE BUNUL PLAC. Ea a fost analizată cu realism de mari personalități ca Mircea Vulcănescu, C. Rădulescu-Motru și alții. Și tocmai încercarea de a ne opune unei astfel de stări constituie motorul principal al acțiunii noastre, a țărăniștilor anilor '90. În această țară se va putea trăi într-un cadru legal, vor fi limitate drastic abuzurile: istă speranță și obiectivul nostru principal. Din această țară, tinerii nu vor mai pleca „privind înapoi cu mânie” și fiecare persoană va deține locul pe care îl merită. Aceste gânduri ne deosebesc pe noi, membrii PNȚCD, de clienții - prea mulți - ai puterii. Aceste gânduri ne dau energia necesară acțiunii continue pentru afirmarea valorilor și principiilor noastre. Demonstrând tuturor că aceste țeluri pot fi atinse „înăuntrul”, vom arăta celorlalți că o astfel de situație este posibilă și „în afara”.

Alexandru Mirel ȚARIUC

Gândirea creștin-democrată românească

În întâmpinarea Congresului, Direcția Departamentelor de Studii, Doctrină și Programe a Partidului Național Țărănesc Creștin Democrat a alcătuit o primă colecție de texte „Din gândirea creștin-democrată românească”. Insuși titlul, limitativ, sugerează că e vorba de un început, că lucrarea urmează să fie completată pe baza cercetărilor în bibliotecă și a sugestiilor transmise prin mass-media ori direct conducerii Departamentelor. Pentru început au fost incluse interpretări democratice domnilor: Corneliu Coposu, Gabriel Țepelea, Ion Diaconescu, Ionescu Galbeni, Laurențiu Ulici, Ion Micle, Coriolan Gheție, Ioan Alexandru, Dinu Ghia, Radu Vasile, Mircea Ciuraru, Ulin Spineanu etc. Ordinea în care apar textele este în funcție de data elaborării și de problematica abordată. Asocierea nuanței creștine la vechiul termen grecesc „democrație” nu e așa de recentă cum s-ar putea crede. Încă în 1791, din perioada monarhiei liberale a revoluției franceze, în plină vâltoare a atâtor căutări însănătorate, Lamurette făcea apel la o „democrație creștină”. Și nu întâmplător. Asemenea indivizori în momente de derivă, colectivitățile supuse unor grele încercări caută un punct de sprijin în reumanizarea în spirit creștin. Mai aproape de noi, după cel de-al doilea război mondial, democrația creștină a fost considerată drept cea mai indicată soluție politică pentru pansarea rănilor în țări încercate de război și distatură, pentru desrădăciarea urii de rasă, de clasă, a conflictelor interconfesionale în țări ca Italia, Germania, Belgia, Olanda etc. De ce? Fiindcă după acel „vivere periculosament” al fascismului, după doctrina omului mare, („Je suis von Gut und Böse” al nazismului) aspirația mulțimilor era

îndreptată spre normalitate și echilibru. Or, dacă viața este, după H. Bergson, o rezultantă a luptei dintre spirit și materie („la vie c'est l'esprit lancé à travers la matière”) - clipa de har, suprema aspirație nu poate fi decât echilibrul structurii noastre biologice. Iar, după noi, un echilibru biopsihic-social nu poate fi obținut fără un echilibru spiritual.

Evangelia nu face deosebire între șerbi și împărați, între samariteni și evrei sau între bogat și săraci etc. Toate creaturile Ființei Eterne sunt îndreptățite să se înfrupte din bunătățile pământului în spiritul fraternității întru Hristos, al iubirii. Dar administrarea bunurilor în așa fel încât să fie respectate drepturile și nevoile tuturor, în strânsă legătură cu demnitatea umană, a rămas marea și dificilă preocupare a tuturor celor ce urmăresc aplicarea spiritului creștin în Cetate. De aici accentul special al democrației creștine pe identificarea oamenilor de calitate sau, mai precis, de problema omului.

Asemenea preocupări fac obiectul primelor texte de gândire creștin-democrată publicate încă din 1947 în colecția „Problemele timpului”. Ele dezvoltă două din reperele doctrinei ale Partidului Național Țărănesc condus de Iuliu Maniu și Ion Mihailescu: „democrația adevărată” și „morală creștină”, dar nu erau străine de doctrina socială a bisericii Rerum Novarum, unde se vorbea despre „demnitatea omului creat după chipul lui Dumnezeu” și nici de ecouri ale „umanismului integral” întrevăzute de Jacques Maritain. În esență se preconiza o detașare de liberalismul sălbatic care a făcut din cei mulți niște „slavi în libertate” de etatismul statului-buldozer al comuniștilor și se preconiza o regândire a conceptului de

„democrație” ca exigență nu numai politică, ci și etnică, de inspirație evanghelică. Ideea de democrație era întrevăzută deci dintr-un unghi nu numai politic, ca problemă a statului, ci ca o problemă a societății civile compusă din oameni liberi, responsabili, demni, participativi, cofraterni, competitivi. De aici concluzia că reconstrucția societății trebuie să înceapă cu reconstrucția morală cu o doctrină a responsabilității integrale a omului politic și o regândire a conceptelor doctrinei. Transpare din aceste texte voința de transformare socială, de solidaritate având ca punct de plecare omul, persoana sau ceea ce teoreticienii vor numi mai târziu **ideea personalistă**. Și, în toate abordările accentul cade pe ordinea interioară a omului, pe binele comun social.

Extrasele din publicațiile de după 1990 au o componentă teoretică doar în partea introductivă. Redactetele în plină luptă politică ele și-au propus să stabilească o punte între ieri și azi, o filiație între țărănișm și democrația creștină și o disociere față de celelalte forțe politice. Capitolul consacrat implicațiilor pragmatice ale creștin-democrației pune în discuție teme ca democrația creștină și drepturile omului, democrația creștină și minoritățile, PNȚCD și evreii, privatizarea în concepția creștin-democrată, ordinea politică cu caracter social, construcția socială bazată pe proprietate și ascendența elasei de mijloc etc.

În acest prim caiet sunt incluse și contribuțiile unor intelectuali de orientare creștin-democrată din afara PNȚCD: Ion Micle, Coriolan Gheție (1947) și Laurențiu Ulici.

Președintele Uniunii Scriitorilor crede că într-o soluție democrat creștină pentru România fundamentată pe ortodoxie și pe tradiția familie, școală,

biserică. Abordarea creștin-democrată în contextul ortodoxiei a constituit obiectul unor dezbateri și speranțe la câteva din reuniunile uniunii Europene Creștin Democratice.

Sunt schițate în acest caiet și alte coordonate de bază ale gândirii creștin-democratice: proprietatea, economia socială de piață, subsidiaritatea. Dacă primele două sunt ilustrate în funcție de realitățile tranziției, noțiunea de „subsidiaritate” necesită câteva precizări. În prima accepțiune, aceea de privilegieri a comunității cele mai restrânse și mai defavorizate, ea poate da naștere - în cazul minorităților - la dispute de tipul „discriminării pozitive”. În cea de a doua accepțiune, potrivit căreia „fiecare tip de colectivitate nu primește competențe decât pentru a rezolva chestiuni care, dată fiind natura și dimensiunile lor, nu se pot rezolva decât la acest nivel” (cf. W. Martens, o Europă și cealaltă, p. 83) există riscul ca statele membre ale Comunității Europene să-și aroge competențe la nivelurile de jos în mod arbitrar. Iată de ce intenția inițială de a stabili o gradație în rezolvarea problemelor la diferite nivele prin autonomie, începând de la nivelul cel mai de jos: comună, județ etc. necesită și va necesita noi precizări și reformulări, atât la nivel național cât și la nivel comunitar. Astfel, principiul atât de generos ca o autoritate publică de rang înalt să nu intervină decât în momentul în care cea de rang inferior nu poate găsi o soluție satisfăcătoare, corectă, poate da naștere la abuzuri. Dar, dificultățile semnalate nu fac, în fond, decât să sublinieze rolul determinant al factorului om, al personalismului, cheia de boltă a gândirii creștin-democratice.

Gabriel ȚEPELEA

Nazismul și comunismul „filozofii exotice”, niciodată îndeajuns combătute

Un președinte al unei țări din America de Sud numea, în 1978, nazismul și comunismul „filozofii exotice” ale căror idei n-au ce căuta în viața țării lui. Care sunt aceste idei și de ce președintele sud-american le considera atât de periculoase?

Nazismul a fost o concepție de esență naționalistă care a promovat în poporul german ideea că naționalitatea germană este superioară altor naționalități (că germanii ar fi o rasă pură, superioară). Această idee a avut la început destul succes printre germani deoarece oamenii le place să le spună că au calități deosebite. Sprijinul astfel obținut din partea majorității poporului său i-a permis lui Hitler să pună în practică idei aberante care și azi cutremură conștiința umanității (asasinarea a milioane de oameni nevinovați, numai pentru că erau evrei, țigani sau de alte naționalități, declanșarea de războaie de cucerire a unor țări invocând necesitatea și dreptul ca superiorul popor german să posedă un „spațiu vital”, crearea unei poliții politice care elimina prin metode de o cruzime neînchipuită pe toți adversarii regimului, chiar dacă aceștia erau de naționalitate „pură” germană). Rezultatul final al guvernării lui Hitler a fost distrugerea Germaniei, care a devenit un morman de ruine, și conștiința umanității, plecând de la suferințele altor popoare, că ideea de naționalism nu mai trebuie acceptată.

Comunismul, care în străinătate este considerat de mulți intelectuali de marcă asemănător nazismului, a utilizat aceleași metode ca și nazismul, dar plecând de la altă idee greșită și anume că toți oamenii bogați au obținut această bogăție exploatandu-i pe ceilalți oameni, care, din acest motiv, sunt săraci. Și această idee a avut la început succes la mulți oameni, mai ales în țările cu o economie slab dezvoltată (nu întâmplător a fost pusă în aplicare pentru prima dată în Rusia) și în condițiile unei concurențe nemiloase care a funcționat la începuturile capitalismului, acel capitalism fiind total diferit de capitalismul din zilele noastre, care a evoluat renunțând la aspectele negative din trecut.

Astfel, Stalin, ca și Hitler, a putut să-și pună în aplicare idei aberante care au cutremurat lumea civilizată (omorarea a milioane de oameni, care de fapt realizaseră bogăția țării lor, numai pentru că erau „vinovați” de a fi bogați, eliminarea intelectualității de valoare care a înțeles că această idee este greșită, declanșarea acțiunii de cucerire a lumii utilizând conceptul de „internazionalism proletar”, bine susținut la început de armata rusă apoi de sume importante date partidelor comuniste din alte țări, crearea unei poliții politice, la fel de inumană ca și poliția politică a lui Hitler, care teroriza populația și elimina toți adversarii politici). Rezultatul final al comunismului (rezultat previzibil dacă ne gândim că acesta a eliminat aproape toți oamenii de valoare din toate domeniile vieții societății) a fost aducerea țărilor în care a funcționat într-o sărăcie

cruntă și eliminarea din mintea majorității oamenilor a valorilor morale sănătoase, în primul rând cinstea și respectul pentru adversari și a valorilor etice (a regulilor de comportare între oameni, în primul rând a respectului care trebuie acordat oricărui om).

Ce putem face noi pentru a repara lucrurile în acest moment? În primul rând, să înțelegem care au fost ideile greșite și să le eliminăm din viața societății.

Astfel, dacă un țigan sau un ungur sau un evreu greșesc încălcând legea sau nu, să-i tratăm la fel ca și pe românul care greșesc, ca cetățeni ai României și când vorbim de greșelile lor să nu scoatem în evidență faptul că este țigan sau ungur sau evreu. Este bine ca în mintea oamenilor să dispară ideea că numai românii doresc binele României și au calități deosebite, iar țiganii sau ungurii sau evreii sunt dușmanii lor și au numai defecte.

Această idee trebuie înlocuită cu aceea că printre cetățenii României, indiferent de naționalitate, există și oameni care gândesc și acționează corect, dar și oameni care greșesc în vorbă și faptă, care, dacă este cazul, trebuie pedepsiți de aceeași lege. Cei care, indiferent de naționalitate, incită oamenii la neîncredere și ură între naționalități trebuie pedepsiți de lege. Dacă se va proceda așa, nici unii din vecinii noștri nu vor mai avea argumente pentru pretenții nejustificate privind drepturile naționalităților lor și nici aceștia din urmă nu vor mai discuta principiul conform căruia legile României trebuie să respecte interesele țării și trebuie acceptate și respectate egal de toți cetățenii.

Desigur, cel mai greu lucru este să reclădim scara valorilor în toate domeniile vieții sociale, care presupune încurajarea oamenilor de valoare și plasarea acestora, plecând numai de la criteriul valorii, în funcțiile de conducere a țării. Trebuie să ne ferim de oamenii care vorbesc numai de intențiile lor bune (care lansează lozinci, așa cum făceau comuniștii) și să ascultăm cu atenție pe aceia care vorbesc de ideile și metodele prin care vor să pună în aplicare aceste intenții bune.

Criteriul suprem de apreciere a muncii oricărui om și deci a valorii sale este rezultatul practic pe care îl obține. Trebuie să eliminăm din conducerea societății oamenii care promit realizări, dar timpul demonstrează că aceste realizări nu apar, indiferent de explicațiile pe care aceștia le aduc pentru insuccesul lor.

Numai dacă majoritatea oamenilor va înțelege care au fost ideile greșite ale trecutului și care sunt ideile bune cu care acestea trebuie înlocuite, va putea să participe la munca dificilă și îndelungată care ar urma pentru reclădirea țării, punând în practică aceste idei.

Aceasta este singura metodă prin care nivelul de viață al tuturor poate fi îmbunătățit.

Gheorghe NICOLAU

Oordonanța de rectificare a bugetului pentru 1995 (și legea însoțitoare) cuprind semnalații îngrijorătoare care nu au fost sesizate - din păcate - nici de economiștii ori finanțistii opoziției și nici de cei aserviți arcului guvernamental.

1. Transferarea costurilor muncii privitoare la salariul la 13-lea din 1995 (precum și ignorarea primei de vacanță pentru învățământ și alte sectoare) reprezintă un deficit bugetar voalat, de circa 400 miliarde lei.

2. Neacordarea indexării pentru ultimele trei luni ale anului la nivelul mediu preconizat de 8%, reprezintă un reflux de 0,75% (-3%:4) în fondul de salarii, adică încă circa 35 miliarde lei.

3. În același timp, remarcăm afirmația inexactă din expunerea de motive la corectarea menționată (contrasemnata de domnul prim ministru și domnul ministru

explicații, dacă altceva nu este posibil (reparații, demiteri etc.).

4. Acest deficit de două miliarde de dolari (1,5+0,5) nu se susține cu promisiunea de creștere economică cu 10% sau a nivelului de trai.

De altfel, acea creștere de 10% pentru 1995, prea mult mediatizată, apare în textele oficiale ca fiind vorba doar de 4% și... că nu s-a realizat!

Nerealizarea creșterii economice este pusă pe seama evoluției mai lente... a prețurilor!

Sau mai pe șleau, bugetul și produsul intern nu au crescut pentru că nu au crescut prețurile. Deși contabilizește raționamentul este corect, putem vedea din ce ar urma să fie făcută dezvoltarea economică românească! Din vorbe și scumpiri!

5. Presumptiva luare din bugetul 1997 a salariului 13 din 1996 este producătoare de păcăleli. Pentru o logică simplă arată că dacă bugetul 1995 cu greu a

Cacealma la rectificarea bugetului '95!

al finanțelor) prin care se arată că unele probleme ale (rectificării) bugetului provin din corelări cu noua grilă de salarizare a personalului bugetar!

Or, în bugetul tuturor ministerelor (cu o singură excepție mai importantă - învățământul) costul muncii nu a primit sumă suplimentară - ci i s-a luat!

În ceea ce privește învățământul, corectarea este de 24 miliarde lei în plus, adică 1,5% în bugetul costului muncii, nereprezentativ pentru a confirma formularea din expunerea de motive, respectiv pentru a susține măririle de salariu de după luna aprilie 1995.

Această afirmație se coroborează cu o inexactitate preliminară din decembrie 1994, în fața parlamentului, prin care ministrul de finanțe (de la acea dată) se angaja la o intervenție în corectarea bugetului, pentru a susține îmbunătățirea coeficienților de ierarhizare a salariilor bugetarilor în 1996.

Corelând aceste 450 miliarde lei absente (salariul 13 și celelalte), cu ignorarea promisiunilor de suplimentare a fondului de salarii, constatăm un deficit adițional, mascat, în buget, de aproape 1.000 miliarde lei declarate ca deficit corectiv; constatăm, în plus, 1 miliard de dolari „în minus”, față de estimările legale aprobate de Parlament pentru 1995 - care au constituit motiune pozitivă pentru guvern.

Gestionarea cu aceste proporții de dezastru justifică cel puțin

suportat 12 salarii atunci, cel din 1996 va putea să suporte doar salariul 13 pentru 1995 și cel mult 11 salarii pentru 1996, adică va manifesta lipsa a două luni de plată.

Este cert că asistăm la deșeurile echipei guvernamentale, gestionată de câteva partide.

Putem preziona că totul se va desfășura firesc (salarii, prime etc.) până la alegerile ultime din an. Urmând ca după „succes”, pisica neagră să fie înghițită de opoziție, când actualii vor fi de mult la băi în țările calde, ori de vreo putere nouă care se va... „delimita” de o parte a vinovaților.

Tot la fel de bine putem preconiza înzestrarea masivă a unor ambasade cu acești „kamikaze” din guvern.

Tristetea salariilor noiembrie și decembrie 1996 va fi aceea că nu mai pot fi prelevate din 1997, acesta fiind departe!

Dacă împrumuturile externe - în scădere, căci cotele acordate României sunt spre saturare - nu vor curge îndestulător, am putea însă să avem o campanie electorală fierbinte, octombrie devenind și ea o lună de plată sub semnul întrebării!

Va deveni puterea alegerile de toamnă?

Va sesiza electoratul în timp util matrapazlăcul?

Vor apuca cei (i)responsabili să părăsească țara?

Corneliu Apostol STĂNESCU

Vizitatori iluștri la deschiderea cursurilor la Facultatea de Fizică de la Măgurele

Emil Constantinescu, președintele CDR

Facultatea de Fizică de la Măgurele a început anul universitar în prezența domnilor Bernard Boyer, ambasadorul Franței în România, Cristian Duhamel, consilier al ambasadei, Emil Constantinescu, rectorul Universității București, și a părintelui profesor Tănase.

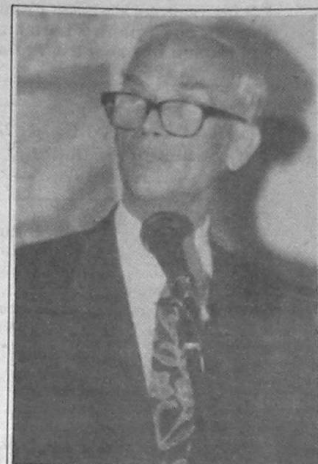
În aula „Horia Hulubei”, plină cu profesori, studenți și foști studenți ai facultății, domnul Emil Constantinescu a relevat, printre altele, rolul fizicienilor în societățile civile de opoziție și rolul studenților în a putea astăzi de a celebra un TeDeum la deschiderea anului universitar.

Din partea filierei francofone, domnul Corneliu S. Stănescu a punctat de ce într-o fizică anglofilă a fost aleasă și franceza ca limbaj al fizicienilor: pentru că în România accesul către această limbă este cert mai dificil, pe de o parte, și pentru că studenții au reale

perspective de integrare sau circulație în aria francofonă.

Excelența sa, domnul Bernard Boyer a adăugat că premiile Nobel în fizică 1991, 1992 aparțin francezilor de Gennes, Charnack ceea ce notifică o fizică franceză la vârf.

De ce care un om de 60-70 de ani mai plantează un arbore? Este o parabolă cu profesorul care știe că nu va mai vedea roadele strădaniei sale, dar investește în societatea civilă tânără. După această superbă parabolă, domnia sa a încheiat spunând în românește: „În 1859, Franța era puternică și au fost Principatele Unite; în 1877 (81) s-a format România; în 1918, Franța era victorioasă și s-a format România Mare; în 1940, când Franța era ocupată de naști, România a pierdut Basarabia și Transilvania. Când Franța e puternică, România e puternică. Aceasta este istoria”. (C.A.S.)

Bernard Boyer, ambasadorul Franței la București

DI. Mihai BURACU, senator PNTCD (Mehedinți):

„Condamnăm pasivitatea față de românii de peste hotare”

Cu prilejul ediției a IV-a a Simpozionului „Identitatea culturală a românilor” (Timișoara, 29 septembrie - 1 octombrie 1995), reprezentanți ai românismului din Serbia, Croația, Macedonia, Basarabia și din Nordul Bucovinei au acuzat cu vehemență diplomația pasivă a statului nostru față de soarta câtorva milioane de români. Aceștia, deși fac dovada fidelității față de statul în care își duc existența, nu beneficiază, în general, de drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale, drepturi recunoscute prin acorduri internaționale. În timp ce alte state revindicau pentru frații lor minoritari din alte țări „discriminări pozitive”, ai noștri sunt lipsiți de dreptul elementar de a învăța și de a se ruga lui Dumnezeu în limba maternă!

DI. senator Mihai Buracu solicită redactarea de către Parlamentul României a unui Memorandum, ca document oficial, care să fie supus atenției parlamentarilor din întreaga lume.

Consensul național

Mulți sunt de părere că ideea consensului național, la care face apel atât de frecvent domnul Ion Iliescu, nu e numai nocivă. Ba, dimpotrivă, uneori poate aduce mari beneficii țării. Nimic mai adevărat. Depinde însă ce înțelegem prin consens. Dacă sub standardul acestei idei generoase, vrei să promovezi supunerea, alinierea în fața puterii, atunci ideea ca atare își pierde caracterul benefic. Și sub Ceaușescu aveam „consens”. Și încă ce consens! Nimeni nu mișca în front. Oare de asta avem nevoie acum?

Dacă domnul Ion Iliescu dorește cu adevărat consensul (în înțelesul nobil al cuvântului), de ce în cei aproape șase ani de când se află la putere n-a folosit un cuvânt de laudă la adresa opoziției și nici unul de ocară la adresa „parcului guvernamental” (critici formale s-au înregistrat numai în documente interne ale PDSR, nicio dată în fața opiniei publice naționale)? Dimpotrivă, diatribele domniei-sale la adresa forțelor de opoziție au îmbrăcat de foarte multe ori (de prea multe ori!) semăntul intoleranței totale, iar vocabularul folosit a semănat prea adesea cu acela pe care-l folosiră odinioară Babel sau Jdanov. Și-atunci? Unde e consensul? Unde e căutarea concor-

diei naționale? Că opoziția n-ar fi formulat, în tot acest timp, nici o idee validă, nici o propunere benefică pentru Țară? Întrebare retorică. Dar aprobarea (în sens ideatic, desigur, nu administrativ), aprecierea n-au venit niciodată de la Ion Iliescu. Înseamnă deci că pe garantul „liniștii noastre” nu consensul îl interesează, ci supunerea față de stăpânire a tuturor. Dânsul vrea ca opoziția să devină ceea ce sunt partidele politice „necomuniste” din China sau ceea ce au fost partidele necomuniste din Polonia, R.D.G., Cehoslovacia înainte de 1989. De fapt, acesta este modelul de societate pe care-l vizează Ion Iliescu. Cine speră altceva de la actualul președinte al României va rămâne profund dezamăgit.

Poate că aceste rânduri ale mele sunt prea radicale. În ele se poate găsi multă dezamăgire și poate chiar remanare. Nu voi nega că adesea îmi băntuie prin suflet aceste simțăminte. Dar nu este mai puțin adevărat că în inimă reșvine din când în când și floarea speranței. În definitiv, Ion Iliescu e numai unul dintre noi, dar românii sunt multe milioane. Și în cele din urmă voința lor contează.

Victor IANCU

Războiul crucifixelor

În Bavaria, după aprinse debateri, Parlamentul de land (și cu sprijinul moral și oratoric al cancelarului Helmut Kohl) a aprobat (re) introducerea crucifixelor în sălile de clasă.

Este o victorie (regională) a prezenței oficiale creștine într-o țară care e condusă de un partid creștin-social democrat. Dar victoria, de acolo, trezește în amintire lupta dusă, în mijlocul deceniului trecut, de elevii și părinții lor din Polonia. Guvernul comunist de acolo hotărâse retragerea oricărei urme de prezență creștină din localurile publice deci și din școlile de stat. S-a declanșat „războiul (tăcut) al crucifixelor”. Elevii au venit la școală și au pus pe pupitrele lor fiecare câte un crucifix. Fără să spună nimic. Profesorii nu au luat poziție. Și asta zile, săptămâni în șir. Până când, exasperate de încăpățanarea (logică) a elevilor, autoritățile comuniste (desigur sub presiunea Kremlinului) angajate în campania ateistă au trebuit să cedeze. Și crucifixe și-au reluat locul pe peretele fiecărei clase.

Episodul s-a petrecut sub un regim comunist și (mai ales) într-o

țară limitrofă cu Patria ateistă a comunismului unde bezboznicii (cei fără Dumnezeu) se numărau cu milioanele.

Polonia a avut un rol major în demolarea zeilor comuniști și desființarea regimului comunist.

Papa (fostul cardinal de Cracovia), cardinalul Vișinski, Solidaritatea lui Lech Walesa au dat lovituri continue structurilor bolșevice din țară și internaționalismului „proletar” mîncinos.

Dar și Ungaria (cu a sa Revoluție din 1956, cu cardinalul Iosif Mindszenty) și cu afilierea sa catolică a colaborat la surparea predominanței „Marelui Frate roșu de la Kremlin”.

România, cu Ion Gavrilă-Ogoranu, cu Arnăutoiu, cu Elisabeta Rizea, cu martirii Bisericii Unite și cu toți rezistenții proeminenți dar și cu necunoscuții, a suferit și a rezistat, sângerând.

Oare, de prisos sunt jertfele trecutului și exemplele prezentului pentru această țară?

George CARCALEȚEANU

DI. Barbu PIȚIGOI, deputat PNTCD (Argeș):

„După patru ani de aplicare a Legii nr. 18/1991, nici jumătate din cei îndreptățiți nu au primit titlurile de proprietate”

O statistică alcătuită pe baza datelor oficiale primite de la Ministerul Agriculturii și Alimentației privind aplicarea Legii Nr.18/1991 a permis domnului deputat Barbu Pițigoi să constate că eliberarea titlurilor de proprietate, în România, s-a făcut doar în proporție de 46,4%.

În continuare, dl. deputat se referă la județul Argeș, unde, deși s-au pus în posesie peste 90% din proprietari sau moștenitori, s-au eliberat certificate doar cu puțin peste media pe țară. Diferența se regăsește în dosarele tribunalelor, în sistemul birocratic, în incompetența sau în reaua credință a celor ce aplică legea.

Dl. deputat Pițigoi repetă întrebarea pe care a mai adresat-o dl. Octav Cosmâmbă: câte hotărâri judecătorești rămase definitive nu sunt aplicate în județul Argeș?

SCANDALUL LOCUINȚO

Recent, Parlamentul României a dezbătut, în ședința comună a celor două camere, situația apartamentelor atribuite ilegal unor demnitari. Continuăm publicarea unor extrase din **Raportul prezentat Parlamentului de către Comisia comună de anchetă asupra atribuirii de locuințe pentru parlamentari, membri ai Guvernului și pentru persoane din aparatul Parlamentului, Guvernului și Președinției în perioada 1990-1994.**

BÎRLĂDEANU ALEXANDRU Senator de București 1990-1992

La 01.01.1990, locuia în București, strada Rabat nr. 13, chiriaș la stat. În schimbul acestei locuințe, P.M.B. cu adresa nr. 118.759/31.1.1990, i-a atribuit apartamentul 26/3 camere situat în blocul W2 din str. Vatra Luminooasă nr. 70, eliberat prin plecarea din țară a locatarilor.

ICRAL Foișor i-a încheiat C.I. nr. 10264/31.01.1990. Prin demersuri personale, în cursul anului 1990, dl. Bîrlădeanu a obținut schimbarea locuinței atribuite de primărie cu apartamentul 2 din șos. Kiseleff nr. 22, în care locuiește cu soția, în baza C.I. nr. 51.853 / 12.10.1990.

Imobilul de la adresa de mai sus este o vilă, care nu se vinde.

BORBELY ERNŐ Deputat UDMR de Harghita 1990-1992

La 01.01.1990 locuia în Miercurea-Ciuc, str. T. Vladimirescu nr. 17, ap. 19/3 camere, et. IV, apartament construit împreună cu mama sa Iuliana, prin IGO Miercurea-Ciuc, conform contractului 149/1970.

Primăria municipiului Miercurea-Ciuc, cu adresa nr. D 468/27.08.1991, a pus la dispoziția Biroului Senatorial Miercurea-Ciuc, apartamentul 15/3 camere din str. Revoluția din Decembrie nr. 15.

Biroul Senatorial, cu adresa nr. 87/1991, l-a nominalizat pe Borbely Ernő, cu Borbely Iuliana, mama titularului.

IJGCL Miercurea-Ciuc i-a încheiat C.I. nr. 4959/2.03.1992; în fișa locativă a acestuia figurează înscris numai titularul, fără mama sa.

S.C. CIVIS Harghita S.A. menționează pe contract că „apartamentul nr. 15 din str. Revoluția din Decembrie nr. 15, Miercurea-Ciuc, nu a fost vândut de către S.C. CIVIS și nici nu este depusă cerere pentru cumpărare” - 16 mai 1994.

BRĂTIANU ION Deputat 1990-1992

La 01.01.1990 locuia în București, str. Al. Donici nr. 2, proprietate personală a mătușii sale Gheorghe Olga, în diviziune cu Brătianu Ion și Agripina.

P.M.B. cu adresa nr. 123417/15.05.1990 a repartizat Uniunii Liberale „Brătianu” imobilul situat în str. General Grigore Cantili nr. 9, nominalizându-l pe domnul Ion Brătianu pentru închiriere.

I.C.R.A.L. Herăstrău i-a încheiat C.I. 36657/17.05.1990.

Cu adresa nr. 123002/10.05.1990 P.M.B. i-a repartizat Uniunii Liberale Brătianu apartamentul 2/4 camere situat la et. I, blocul P5 Unirii, cu adresa nr. 158/23.05.1990, domnul Brătianu a nominalizat-o pe mătușa sa, Gheorghe Olga, împreună cu 3 persoane: Brătianu Agripina, soră, Brătianu Ion, nepot și Brătianu Constantin, nepot.

I.C.R.A.L. Bercei i-a încheiat C.I. nr. 20952/23.05.1990.

La data de 01.02.1991 domnul Brătianu Ion a solicitat schimbarea titularului C.I. cu acordul titularii Gheorghe Olga, care și-a rezervat dreptul de a locui la adresă tot restul vieții sale.

În baza aprobării date de conducerea I.C.R.A.L. Bercei, i s-a încheiat un nou C.I. domnului Brătianu Ion.

La data de 04.02.1991 cu C.V.C. nr. 870 a cumpărat apartamentul cu plata integrală, Primăria Sectorului 1, cu aprobarea P.M.B., i-a emis Uniunii Liberale Brătianu ordinul de repartizare nr. 78/18.04.1990 pentru spațiul situat la et. I al imobilului din Calea Victoriei nr. 95, compus din 11 încăperi, în locul Oficiului de cadastru (altă destinație decât aceea de locuință). I.C.R.A.L. Herăstrău i-a încheiat C.I. nr. 27824/21.02.1992 pentru suprafața cu altă destinație decât aceea de locuință.

La 05.07.1991 Primăria Municipiului București i-a repartizat Uniunii Liberale Brătianu, în cadrul cotei de locuințe, apartamentul 2/3 camere, hol și dependințe, situat în str. Doctor Staicovici nr. 29, sector 5, cu adresa nr. 120762.

Locuința respectivă, cu adresa nr. 95/5 iulie 1991, i-a fost repartizată domnului Ion Brătianu, președintele Fundației Brătianu cărui ICRAL Cotroceni i-a încheiat C.I. nr. 407/05.07.1991.

În fișa locativă a acestui C.I. figurează și mama sa, Brătianu Agripina, care este titulară de C.I. și în str. Alexandru Donici nr. 2, pentru o cameră de 16,30 mp, C.I. nr. 17279/02.09.1982. S-a tras concluzia că Uniunea Liberală Brătianu a primit mai multe locuințe: pentru sediul partidului, pentru Fundația Brătianu, pentru cota de locuințe pe anul 1990 un apartament de 4 camere (apartamentul 2 din blocul P4, Unirii), și pentru cota de locuințe pe anul 1991, respectiv dr. Staicovici nr. 29, sector 5.

CHEBELEU TRAIAN Consilier prezidențial Purtător de cuvânt al Președintelui

La 01.01.1990, locuia în București, Bdul 1 Mai 44 A 2, sc. B, et. 6, ap. 71/4 camere, construit prin ICVL, conf. contractului de construire nr. 1578/12.08.1976.

La data de 04.04.1990, în baza înștiințării 10/1372, MAE i-a repartizat apartamentul 1 de la parterul imobilului situat în strada Dr. Lister 63, sectorul 5, 4c + h + dependințe. ICRAL Cotroceni a încheiat C.I. nr. 236/27.04.1990.

VIOREL HREBENCIUC Prefect de Bacău 1990-1992 Secretar general al Guvernului 1992-1994

La 01.01.1990 locuia în Bacău, str. Nicolae Bălcescu nr. 5, sc. G, ap. 12, în calitate de chiriaș și a cumpărat acest apartament, conform adresei 4111/22.09.1994 a Prefecturii județului Bacău.

La data de 21.04.1993 Guvernul României, cu adresa 15/694 i-a repartizat apartamentul 9 din Calea Victoriei 101, sc. A, etaj IV/4 camere + cameră servicii + dependințe, cu soția și fiul.

ICRAL Herăstrău i-a încheiat C.I. 28150/21.04.1993 - care nu are mențiunea „locuință de serviciu” așa cum specifică Prefectura Bacău în adresa sus-menționată.

IONESCU CAZIMIR BENEDICT Deputat de Teleorman 1990-1992

La 01.01.1990 locuia în București, Bdul 1 Mai 315 D, sc B, ap. 14, sector 1, în calitate de chiriaș.

La 07.03.1991, a predat locuința la ICRAL Pajura.

P.M.B. cu adresa nr. 118420/30.03.1991/XIII/200, 31.01.1991 (poz. 11) a pus la dispoziția Parlamentului României - C.D. în cadrul cotei de locuințe pe anul 1991, imobilul din str. Docenților nr.9, sectorul 1.

C.D. cu adresa XIII/199/07.02.1991, l-a nominalizat ca beneficiar al acestui imobil (S+P+et.+Mans.+garaj) pe dl Cazimir Ionescu cu soția, fiul și Vișan Simona, cumnată.

SC RAVL Herăstrău, i-a încheiat C.I. nr. 51913/11.03.1991 pentru vilă și nr. 51914/11.03.1994, pentru garaj.

DAN IOSIF Senator 1990-1992 Președinție 1992 Consilier Șef compartimen

La data de 01.01.1990 locuia în str. Bitolului nr.1, bl. 401 A, ap. 18/22, sector 2, în calitate de chiriaș.

La 03.07.1992 a cumpărat acest apartament cu contractul de vânzare-cumpărare 25009/03.07.1992 încheiat de S.C. Foișor S.A.

Cu scrisoarea nr. 1285/28.12.1990, Senatul solicită Primăriei Municipiului București repartizarea locuinței din str. Bitolia nr. 45, pentru Dan Iosif.

Prin adresa Primăriei Municipiului București nr. 118468 din 20.01.1993, a primit apart. 69 din Calea Victoriei nr. 155, bl. D1, sc. 2, pe care l-a schimbat

la 18.03.1993 cu apart. 1 din blocul 605-1992 camere din str. Armatei nr. 100 (aprobarea schimbului s-a făcut prin contractul nr. 22 către Centrul 6, în baza C.I. nr. 60026/18.03.1993. Locuința în rate a fost achiziționată în rate de către familia în informarea mării Municipiului București nr. 45, repartizie nefolosită, conform anexei nr. 2 la nr. 99/30.05.1991 nr. 70/25.05.1994, poz. 9 - se poate fi fost repartizat de primăria Municipiului București cu adresa nr. 118486/18.01.1993 pentru dl. Iosif, Președinție României, în vederea citarea acestuia.

LIVIU MAIOR Ministrul învățământului 1993

La 01.01.1990 locuia în Napoca, str. Prof. Ciortea nr. 3, așa cum rezultă din contractul nr. 15086/12.10.1994 a Ministerului Învățământului.

P.M.B. cu adresa nr. 118420/30.03.1991/XIII/200, 31.01.1991 (poz. 11) a pus la dispoziția Parlamentului României - C.D. în cadrul cotei de locuințe pe anul 1991, camere din blocul 102 Izvor-Coșub, str. Libertății nr. 22, sectorul 1, care, cu nr. 149/05.04.1993, Ministerul Învățământului l-a repartizat domnului Liviu Maior.

S.C. Cotroceni S.A. i-a încheiat C.I. nr. 115/05.04.1993 și apoi, cu nr. 33982/22.04.1993, i-a vândut apartamentul, cu plata în rate.

MISCHIE NICOLAE Deputat Gorj 1990-1992

La 01.01.1990 locuiește în Teleorman, str. G-ral Tell, bl. A1, ap. 5/3 camere în calitate de chiriaș.

Prin C.V.C. 1195/1990, pentru apartamentul respectiv, pe care ocdonează numite înscrisuri care conțin domiciliul în com. Arcani, jud. Gorj. Donația este autentificată la Notarul de Stat Gorj nr. 5436/26.04.1992.

La 17.10.1990 dl. Mischie Nicolae a solicitat să se repartizeze o locuință în vederea aducerii familiei la București. În ședința de B.P. din 22.10.1990 s-a aprobat intervenția P.M.B. în vederea obținerii locuinței.

Cu adresa 128858/533401/1993 P.M.B. repartizează A.D. apart. 102 camere Izvor-Coșub bloc 102.

Cu XIII/1653 A.D. nominalizat la ICRAL Cotroceni pe domnul Mischie Nicolae cu soția, 2 copii și frații. Ulterior, eu adresa nr. 54419/20.10.1990 P.M.B. retrage C.I. 91/3 camere (transmis ulterior Centrului de Neurologie a sectorului 4 și Clinic „Gheorghe Marinescu”) și repartizează la dispoziție, pentru domnul Mischie Nicolae, ap. 114/3 camere din bloc 102 Izvor-Coșub.

Cu XIII/1653 - 21.12.1990 nominalizează pe dl Mischie Nicolae titular al apartamentului 114, bloc Izvor-Coșub.

Se încheie contractul de închiriere

APARTAMENTE ATRIBUITE ILEGAL

DEUTSCH ROBERT Guvern, poz. 182 Repatriat la 20.09.1992

În baza Decretului-lege nr. 7 din 20.10.1992 i s-a aprobat repatrierea (prin adresa de comunicare nr. 16/26/109 cu MAE - Direcția Consulară, fără dată), (fila 20).

P.M.B. cu adresa 124610/16.10.1992 a pus la dispoziția Guvernului apartamentul 6/2 camere și hol din șoseaua Kiseleff nr. 24, sector 1 (fila 21).

S.G.G., cu nr. 15/1600/31.10.1992, i-a atribuit apartamentul de mai sus, ca titular, împreună cu tatăl și mama: Deutsch Viliam și Olga (fila 22).

S.C. Herăstrău S.A. i-a încheiat C.I. nr. 52266/26.01.1993 - (filele 23-25).

Dl Robert Deutsch, prin Decizia Guvernului nr. 88bis/01.10.1992, a fost numit în funcția de consilier al primului-ministru Th. Stoilojan, iar prin Decizia nr. 108/13.11.1992, a fost eliberat din această funcție (a plecat dl Stoilojan).

Prin Ordinul S.G.G. nr. 428/31.12.1992, a fost numit în funcția de expert guvernamental la S.G.G. - Sectorul Cabinet, la data de 01.01.1993.

DAFI, cu nr. 4551/18.10.1994, la cererea dlui Deutsch Robert, i-a aprobat, prin extindere, încăperile aflate la ultimul etaj al imobilului, fără a fi incluse în contractul de închiriere, urmând ca pentru acestea să achite echivalentul chiriei aferente, în baza unei fișe de calcul (anexă, fila 14 din dosarul inițial, de 19 file).

- La 15.07.1994, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 14990 la Notariatul de Stat al sectorului 1 București, soții Deutsch Robert și Carmen, domiciliați în California, prin mandatară Tutulan Anișoara, au vândut lui Petrescu Lidia-Amalia, apartamentul nr. 1 din str. Brâncuței nr. 7, bl. 4, parter, sectorul 1, compus din 3 camere, dependințe boxă și garaj (fila 13).

Apartamentul respectiv fusese dobândit de aceștia, prin contractul de construire nr. 6958/1967, încheiat cu OCLPP, cu credit, achitat integral, la 10.07.1994, când li s-a rădit interdicția de înstrăinare și ipotecă, pe durata rambursării creditului acordat de stat (Anexa 13).

Actul s-a transmis sub nr. 7269/1994.

- La 01.06.1994, Deutsch Robert, domiciliat în șos. Kiseleff nr. 24, ap. 6, sector 1, și Deutsch Carmen, domiciliată în California, SUA, prin mandatară Tutulan Anișoara, au vândut apartamentul 1, situat în str. Barbu Lăutaru nr. 2, bloc 21, sc. A, sectorul 1, având 2 camere și dependințe (filele 11 și 12).

Apartamentul respectiv fusese cumpărat de vânzătorii de la Constantinescu Angela, cu actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 22545/1993 și transcris sub nr. 13645/1993, la Notariatul de Stat al sectorului 1.

MIHAIL GOLU Deputat București 1990- 1992 Ministrul Culturii 1992-1996 (Guv. Th. Stoilojan)

La data de 01.01.1990 locuia în Bd. Iancu de Hunedoara nr. 37, sc. B, ap.

32/3 camere în calitate de chiriaș 3821/c.

Cu CVC 3397/6163/1991 a cumpărat acest apartament, pe care l-a donat fiului său, la 26.03.1992. Cumpărarea s-a făcut cu plata în rate.

Prin adresa nr. 128335/01.03.1991 P.M.B. a pus la dispoziția S.G. al Guvernului ap. 89/3 camere situat în blocul 102 Izvor-Coșbuc, str. Libertății 22, scara V, etajul II al blocului respectiv.

S.C. Cotroceni i-a încheiat C.I. nr. 951/26.08.1992, titularului Golu Mihai cu soția.

În baza C.V.C. nr. 30515/01.03.1993 a cumpărat acest apartament cu plata tot în rate.

IFRIM VASILE Insp. Guvernamental Guvern, poz. 42

La 01.01.1990 locuia în șoseaua Olteniței nr. 71, bl.10, ap.12, proprietate personală, conform mențiunii S.C.Cotroceni S.A. din tabelul anexat, poziția 3 (proprietatea soției).

P.M.B. cu adresa nr. 126600/12.07.1990 a pus la dispoziția Guvernului apart. 13/3 cam. din blocul 102 Izvor-Coșbuc, sector 5.

S.G. - Corpul de control al primului-ministru, cu adresa 15/N.H./17.12.1990, i-a solicitat ICRAL Cotroceni închirierea apartamentului respectiv, pe numele domnului Ifrim Vasile.

În consecință, i s-a încheiat C.I. nr. 622/5.11.1991; locuiește cu soția și fiica.

Cu C.V.C. nr. 13950/20.12.1991, dl Ifrim Vasile a cumpărat apartamentul respectiv.

JERBAS PAUL Secretar General al Guvernului Senator de Vaslui

A locuit în str. Răcari nr. 51, bl. 70, apartamentul 1, parter, sectorul 3, în calitate de chiriaș al statului și a părăsit locuința lăsând-o într-o stare de degradare avansată, așa cum rezultă din relatările organelor SGL de la ICRAL Titan; s-a redistribuit doamnei Brândășescu Maria.

PMB cu adresa 118571/17.01.1990 a pus la dispoziția Guvernului apartamentul 48/5 camere din blocul 3 Unirii, situat în bd. Artera Nouă nr. 15, scara B, et. VI, sectorul 5, pentru domnul Jerbas Paul, cu soția și 4 copii.

Repartizarea i-a fost confirmată și de CFSN cu adresa 4501/17.01.1990.

ICRAL Cotroceni i-a încheiat C.I. nr. 70/20.01.1990 pentru titular, soție, 4 copii, tată și mama.

La 16.10.1991 cu C.V.C. 12628/91 domnul Jerbas Paul a cumpărat apartamentul de mai sus.

JUGUREANU CRISTIANA Guvern poz. 178

La 01.01.1990 locuia în strada Caporal Ruică nr. 14 A, ap. 5, sectorul

3, proprietate personală a numitei Teodorescu Daniela, așa cum rezultă din tabelul S.C. Apolodor S.A. nr. 5266/07.07.1994.

Primăria municipiului București, cu adresa nr. 124479/03.12.1992, a pus la dispoziția Guvernului locuința din strada Drobeta nr. 19 A, ap. 29/2 camere.

În baza adresei nr. 880/1990 a Procuraturii Generale a României, S.C. Apolodor S.A. i-a încheiat C.I. nr. 27919/12.02.1993.

SECĂREȘ MARGARETA SECĂREȘ VASILE EXIMBANK

A locuit în București, str. Crângului nr. 24, sector 1, imobil proprietate personală, retrocedat proprietarului (D 92/50) - are C.I. cu I.C.R.A.L. Herăstrău.

Prin cererea înregistrată sub nr. 18490/25.VIII.1993 adresată domnului S.G.G. Viorel Hrebenciuc, doamna Secăreș Margareta, pensionară, a solicitat repartizarea unui apartament din fondul A.P.P.S. având neînțelegeri familiale.

În baza aprobării date de dl. Viorel Hrebenciuc, pe cerere, R.A.A.P.P.S. i-a emis comunicarea nr. 1849/25.VIII.1993, prin care i s-a repartizat apartamentul 7/2 cam. din str. Tineretului nr.15, bl. A, sc. A, et. I, sector 4.

Urmare acestei repartizări, tot RAAPPS i-a încheiat C.I. nr. 5251/07.IX.1993 ca locuință de serviciu. În fișa locativă figurează și soțul.

Titulara este pensionară, iar soțul său are locul de muncă la EXIMBANK, conform înscrisului de pe fișa locativă a contractului de închiriere.

Apartamentul 29 din blocul A 2 - Bd. Tineretului, Pionierilor 7, a fost predat la 1.II.1991 și s-a mutat, prin rocadă = Primăria Sector 1 = în str. Crângului nr.24, sector 1.

La data audierii, domnul Secăreș afirmă că este divorțat, fără să prezinte dovada, respectiv sentința de divorț, rămasă definitivă, spre a-și scoate soția din contract.

STOLOJAN THEODOR Prim ministru 1991-1992 Guvern, fila 4, poz.93

La 01.01.1990, locuia în aleea Calatis nr. 3 bloc A 4, apart. 3, scara 1, sectorul 6, proprietate personală.

Cu Adresa 133000/25.II.1991 P.M.B. a pus la dispoziția Guvernului o serie de apartamente din blocul 15 situat în str. Aurel Vlaicu nr.42-46.

S.G. al Guvernului, cu Adresa nr.15/2406/07.05.1991, i-a repartizat apartamentul 3/6 camere, domnul Stoilojan Theodor.

I.C.R.A.L. Colentina i-a încheiat C.I. nr. 22257/4.VI.1991 și, apoi, C.V.C. nr. 19529/14.XI.1991, i-a vândut apartamentul, cu plata în ra

ARDELEAN TEODOR Senator de Maramureș 1992-1996

La 01.01.1990 locuia în Baia Mare, str. nr. 11, apart. 16/4 camere, în stare de chiriaș, conform tabelului nr. 26858/1981.

Contractul de vânzare-cumpărare nr. 2240/1991, a cumpărat apartamentul, conform D.L. nr. 10 (conform tabelului întocmit de Primăria Maramureș).

La data de 26.05.1993 a solicitat înlocuirea de 3-4 camere în București pentru a-și muta familia (titular soție+fiu+fiică). Senatul cu nr. 692/01.06.1993, a solicitat la Primăria Municipiului București un apartament pentru dl senator Teodor Ardelean.

Prin adresa 121737/29.07.1993, Primăria Municipiului București a reținut ap. 28 din blocul B. 6 Unirii, Sectorul 1, cu adresa nr. 108/08.1993, i l-a repartizat domnului senator T. Ardelean.

ICRAL Berceni, în tabelul întocmit, a declarat parlamentarii care dețin apartamente din fondul de stat, menționând că blocul este nerecepționat.

Domnul T. Ardelean a renunțat la apartament.

Prin adresa nr. 120923/17.06.1993, Primăria mun. București a pus la dispoziția Senatului, pentru dl T. Ardelean, apart. 10 de la sc. B a blocului situat în str. Academiei nr. 1, sector 1.

Primăria Municipiului București, prin confirmarea referitoare la acest apartament, precizează că apart. 10 de la sc. B este ocupat abuziv de firma UNIS, iar dl senator nu-l poate folosi.

CRĂTOIRU CORNELIU Guvern, poz. 137

La 01.01.1990, locuia în București, str. Stănilă nr. 3, bl. H 9, ap. 7/3 camere, proprietate personală, construită în OCLPP în anul 1967, în baza contractului nr. 5529.

La 30.12.1991, a donat acest apartament fiicei sale, Banioti Cristina, cu actul de donație autentificat sub nr. 8875.

P.M.B., cu Adresa nr. 118053/1.1991, i-a atribuit Guvernului apartamentul 7/4 camere, din blocul nr. Mexic nr. 2, sector 1.

Prin adresa nr. 15/2648/09.12.1991, Guvernul i-a repartizat apartamentul domnului Crătoiru Corneliu.

C. Herăstrău Nord SA i-a încheiat C.I. nr. 47815/06.01.1992 și, apoi, C.V.C. nr. 8588/13634/07.02.1992, i-a vândut apartamentul, cu plata în ra

Statul român într-o lume democratică

Preocupându-ne prea mult de viața economică, riscăm să pierdem din vedere organizarea politică a societății, a statului.

În concepția comunistă statul este un instrument al dominației unei clase asupra altelei. Este o motivație a caracterului de clasă al statului, al puterii, dreptului de exercitării dictaturii clasei muncitoare. O aberație, bineînțeles, în raport cu adevărul istoric social. Statul nu este emanația voinței unei clase sociale. Statul este poporul organizat din punct de vedere politic și care cuprinde în sine trei elemente: populația, teritoriul și forța publică.

Prin forța coercitivă a statului se garantează aplicarea legilor al căror scop normativ este de a înfrona ordinea în relațiile din societate în numele binelui public, al apărării drepturilor și libertăților omului. Statul este garanția suveranității și independenței unui popor, importanța lui în viața unui popor fiind covârșitoare în apărarea și conservarea ființei naționale.

Statul în concepția creștin-democrată

Împărtășind concepția modernă despre statul de drept, democratic și social, creștin-democrații așează persoana umană, omul, în centrul tuturor preocupărilor unei societăți. Binele public fiind valoarea socială supremă. De aici pornește întreaga noastră gândire și acțiune creștin-democrată privind rolul statului într-o societate democratică.

Ținând seama de învățăturile istoriei, ne vom feri să cădem în greșeala de a absolutiza individul ca o ființă perfectă, acceptând statul doar ca un rău necesar, și nici nu ne vom însuși părerea că masele populare și statul sunt immaculate, că acelea întotdeauna au dreptate. Statul nu este un dat deasupra unui popor și în afara voinței acestuia. Este o instituție politică a tuturor cetățenilor. Prin legile care se adoptă se instituționalizează, se creează cadrul de funcționare a organelor statului. În această opera de stabilire a regulilor de conduită, legea reprezintă voința generală a societății nu liberul arbitru al unui grup restrâns obligatorie pentru cetățeni și organele statului în egală măsură. Numai astfel se poate realiza statul

de drept ca voință a cetățenilor de a trăi în libertate și în egalitate. Egalitatea există numai între oameni liberi, iar libertatea există numai între oameni a căror egalitate a fost reglementată prin lege.

În conceptul nostru de democrație, de stat democrat, se au în vedere recunoașterea și afirmarea: pluralismului ideologic, politic, a acceptării exprimării ideilor politice diferite și existența mai multor partide; pluralismului social, prin recunoașterea grupurilor sociale distincte; democrației reprezentative și participative, a separației puterilor în stat.

Suntem împotriva statului totalitar, a atotputerniciei statului, a concentrării puterii de stat în mâna unei singure persoane, a substituirii grupurilor sociale de către stat pentru a-și impune voința în realizarea a ceea ce crede că este „fericirea persoanei umane”. Nu acceptăm, de asemenea, pasivitatea statului în fața nedreptăților, suferințelor persoanelor lipsite de apărare, de drepturi, libertăți și de asigurarea unui minim de existență. Potrivit principiilor creștin-democrate, al subsidiarității, responsabilității și solidarității, statul are menirea să sprijine persoanele, grupurile sociale în realizarea obiectivelor politice și economice. Prezența statului în societate este limitată de drepturile și libertățile persoanei umane, drepturi pe care statul nu le crează ci le recunoaște. Cetățeanul trebuie apărat de abuzurile statului. Îndeplinindu-și datoria realizării dreptății, statul trebuie să se abțină să anihileze ființa umană în drepturile sale la inițiativă, activitate proprie. Individul, familia sunt anterioare statului, acestuia revenindu-i sarcina de a le proteja drepturile și nu de a le opri. Sunt drepturi pe care omul le dobândește prin muncă, dar sunt și drepturi care derivă din demnitatea de persoană.

În exercitarea atribuțiilor sale, statul democrat și social are sarcina de a se preocupa de bunăstarea cetățenilor pentru a se îndeplini dreptatea socială, binele comun. Asigurarea protecției sociale este una din datoriile statului; dar nu trebuie lăsată în exclusivitate pe seama sa. Creșterea intervenției statului în domeniul social, dominând în întregime domeniul protecției sociale, este contrar principiului subsidiarității și are consecințe negative prin pierderea de inițiativă

cetățenești și energii umane. Totodată, în aceste condiții, se constată o sporire nejustificată a aparatului birocratic de stat și blocarea în cele din urmă a dezvoltării economice.

În domeniul economic, într-o societate cu economie de piață liberă, statul are de îndeplinit atribuții specifice de stabilire a cadrului juridic în care să se desfășoare relațiile economice. Activitatea economică nu se poate realiza într-un vid instituțional, fără legi. Este necesar să se legitimeze norme pentru garantarea proprietății private, libertatea de inițiativă, stabilitatea monetară, funcționarea eficientă a serviciilor publice, norme care să combată corupția și să fixeze cadrul legal al concurenței. Cetățeanul are nevoie de siguranța că se poate bucura de roadele muncii sale. Lipsa de reglementări clare și ferme, corupția serviciilor publice duc la sporierea surselor necinstite de îmbogățire și de profituri ușoare bazate pe activități ilegale, de speculă, punând obstacole în calea dezvoltării și ordinii economice.

Cu bună știință ne-am mărginit demersul în a reliefa câteva atribuții ale statului care ar urma să fie exercitate într-un cadru legal care să nu lezeze demnitatea, drepturile și libertățile persoanei umane. Din păcate, în această perioadă de tranziție, persoana umană, românul, este ignorat în drepturile sale de cetățean de acele forme politice care se încapățânează să rămână la putere folosind toate mijloacele demagogice și de „păcăleală” a electoratului, prin promisiuni irealizabile în situația în care se află țara.

Guvernarea trebuie să decidă în serviciul binelui comun, al drepturilor cetățenilor, egalității, libertății și dreptății sociale. Revendicările ce vin din partea unor grupuri sociale trebuie examinate după criterii de dreptate și moralitate și nu în raport de presiunile electorale, de calculele meschine de la putere.

Suntem, deci, pentru un stat de drept, democrat și social, reprezentant al societății civile, al tuturor cetățenilor, și nu un instrument al forței oarbe de dominație a unei clase sau grup social.

(Va urma)

Grigore LĂPUȘANU-TRANSILVAN

Din miturile tranziției

„Oază de stabilitate”

Am început să mă plictisesc auzind mereu vorbindu-se la TVR despre România ca „oază de stabilitate” în Europa Centrală și de Est. Ca și cum, fmi spun, cei care vorbesc în permanență despre asta ar dori să nu fie așa. Ceea ce, dacă s-ar adevăra, ar fi foarte grav. În fapt, repetarea cu ostentație a dișeului la care ne referim, are o altă semnificație, pur propagandistică. Puterea actuală dorește să sugereze cetățeanului român, potențialului alegător, că dacă în România nu există războaie civile, conflictele armate între naționalități, meritul este exclusiv al ei, al Puterii instaurate la 22 decembrie 1989. Această afirmație (sau sugestie) este găunoasă, totalmente diversionistă și falsă.

1. Nu este adevărat că România este singura țară lipsită de conflicte sângeroase în Europa Centrală și de Est. Ce războaie s-au purtat din 1989 încoace în Polonia, Cehia, Slovacia, Ungaria, Bulgaria, Albania? Firește, nici unul.

2. Conflicte armate, războaie civile au existat și există numai pe teritoriile a două foste țări comuniste: Uniunea Sovietică și R.S.F. Iugoslavia. Aici, o dată cu prăbușirea sistemului comunist, popoarele ținute până atunci ca forța în federații opresoare și-au revendicat drepturile. Reprezentanții foștilor stăpâni n-au acceptat însă noua situație, folosind forța pentru a reprima aspirațiile de

independentă sau de autonomie ale acestor popoare. De aici conflictele armate, de aici războaiele civile. Acolo unde aceste aspirații au fost respectate (cazul Cehoslovaciei) conflictele sângeroase au fost evitate.

3. Ce motive am fi avut noi, românii, să dezlănțuim un război civil? Nici unul. În lăuntruul granițelor României nu există mai multe națiuni. Noi suntem un stat național unitar. Pe teritoriul României trăiește o singură națiune și mai multe minorități naționale sau etnice. Prin urmare, nu există o bază reală de conflict armat.

Sigur, pescuitorii în ape turburi, căutătorii de conflicte, din care să tragă apoi foloase electorale, nu ne lipsesc. Dar ei nu sunt capabili să dezlănțuie războaie civile decât în cazul că noi, toți ceilalți, am fi orbi și surzi și ne-am lăsa târâți ca o turmă în combinațiile lor tenebroase. Sper însă să nu ajungem acolo niciodată.

Între timp, însă, profitând de ignoranța unei părți din populația țării în materie de istorie politică, reprezentanții Puterii și adună capital electoral din inexistența, mai mult decât firească, a conflictelor sângeroase pe teritoriul României. Este, de aceea, o datorie patriotică a noastră, a tuturor, să spunem cu glas tare adevărul și să-i punem la colț pe acești mizerabili profitori.

Viorel IANCU

În legătură cu activitatea desfășurată în procesul didactic din învățământul superior, Guvernul și-a asumat unele angajamente pe care nu le respectă printre care menționăm:

1. Obligația Guvernului până la sfârșitul semestrului I 1995 de a înainta Parlamentului un proiect de lege privind îmbunătățirea coeficienților de ierarhizare a salariilor de bază

b. plata celui de-al 13-lea salariu a fost decalată;

c. nu s-au acordat drepturile bănești cuvenite prin sporuri de vechime și toxicitate;

d. nu s-au plătit unele activități didactice efectuate la examenele de an din normele vacanțe, examene de licență, examene de doctorat, examene de diferență etc., activități ce nu sunt prevăzute în statele de funcțiuni.

Interpelarea domnului deputat BARBU PIȚIGOI adresată domnului prim-ministru, Nicolae Văcăroiu

pentru personalul din sectorul bugetar (art.2 din Legea 134/1994);

2. Obligația Guvernului de a finanța învățământul de stat cu cel puțin 4% din P.I.B. prevăzută de art.169 din Legea 84/1995.

Constatăm că în proiectul legii de rectificare a bugetului de stat pe 1995 nu s-a ținut cont de prevederile art.169 din Legea 84/1995.

a. De asemenea, combatem că nu au fost plătite cadrelor didactice prima de vacanță de vară a acestui an;

Totodată constatăm discriminări în sistemul de impozitare.

Toate acestea, domnule prim-ministru creează nemulțumiri majore în rândul cadrelor didactice la toate nivelele din învățământ, motiv pentru care vă rugăm să explicați care sunt cauzele care au dus la această stare explozivă de lucruri și ce măsuri preconizați să luați pentru remedierea ce se impun.

Solicit răspuns pentru data de 16 oct. 1995. Rugăm ca răspunsul să fie oral.

Cercetarea științifică și interesul național

Constituția României spune că statul trebuie să asigure stimularea cercetării științifice naționale" (vezi Titlul IV, articolul 134, punctul c). În același articol și la punctele b și d (și imediat următoare) se vorbește despre "interese naționale". Am putea deci să ne întrebăm: de ce nu s-a folosit această expresie? Și în cazul cercetării științifice? Deoarece trebuie să conștientizăm că acest text fundamentat în Constituția României a fost cu o anumită acuratețe gândit și formulat, având în vedere că la concluzie unică din text s-a considerat că cercetarea științifică nu este o activitate de interes național. Dar formularea citată rezistă la o analiză semantică. Așadar, în cazul de față o scrieră înseamnă a face să crească randamentul acestei activități. Prin urmare se presupune că cercetarea științifică dispune de mijloacele necesare funcționării și că rolul statului se reduce la a determina prin acțiunile sale doar o creștere a randamentului acesteia. Realitatea este cu totul alta. Din păcate Ministerul Cercetării și Tehnologiei (MCT) nu a dat publicității datele oficiale privind descrierea acestei realități. Din 1990 până astăzi se constată o descreștere continuă a fondurilor alocate pe fiecare cercetător. Aceste sume sunt atât de mici încât ele nu pot asigura nici supraviețuirea, despre stimulare nemaiputând să fie vorba.

Dar faptul că banii acordăți cercetării științifice sunt ridicol de puțini, care conform Constituției ar trebui să o stimuleze. Hățișul legislativ în care se zbate de cinci ani cercetarea științifică nu o stimulează, ci o frânează, cu un randament sporit de la apariția Curții de Conturi. Aceasta ar fi în principiu o menire cu totul laudabilă: să aperi banul public de furt și risipă. Din păcate, marile escrocherii se desfășoară în continuare, nestingherite, în timp ce onorabila instituție spără cu înverșunare banii acordăți prin buget cercetării științifice. Nu îi spără de deturnare către ramurile falimentare ale economiei, de folosirea lor pentru a umple pierderile unor agenți zise regii autonome, care ar trebui să aducă bani la buget și nu să ia în carul, ci îi spără de acia cărora le sunt destinați: cercetătorii științifici. Apariția ordonanței nr. 25 din 25

august 1995 are printre alte explicații și pe aceea că prin luna martie anul curent Curtea de Conturi a constat că așa numitele Centre de Inventivă desfășoară o activitate care nu este definită ca finanțabilă de la buget în legislația existentă.

Ordonanța dă puteri depline MCT. Ea consfințește subordonarea față de MCT a Colegiului Consultativ, singurul organ competent în distribuirea fondurilor pe domenii de cercetare. Prin această subordonare se ajunge la consfințirea prin lege a practicii curente: banii sunt distribuiți de funcționarii MCT. Această practică este complet anacronică și nu corespunde decât cu ceea ce s'întâmpla înainte de 1990. Funcționarii nu au competența necesară estimării, prezicerii dinamicii diverselor domenii ale cercetării științifice. Această operație este dificilă chiar pentru savanți și, de cele mai multe ori, realitatea îi infirmă și pe aceștia. Colegiul Consultativ ar trebui să depindă direct de președintele statului. El trebuie să aibă rolul unui corp de pensieri calificate care să stabilizească interesul național urmând ca Guvernul și MCT să ia toate măsurile pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de acest organism. Dependența de Parlament nu este recomandabilă deoarece în acest domeniu nu poate funcționa votul. Este vorba despre o bătaie pe care cercetătorul o duce cu natura și aceasta nu pot fi colective. De altfel, istoria parlamentară a ultimilor cinci ani demonstrează că foarte puțini parlamentari își amintesc că această activitate există și că ar trebui cel puțin stimulată, dacă nu susținută. Ordonanța reprezintă, de fapt, o înfrângere a MCT în strădania sa de a denumi o instituție care să fie specifică cercetării științifice, așa numita unitate de cercetare-dezvoltare. În final s-a ajuns la soluția propusă acum patru ani, conform căreia instituțiile de cercetare trebuiau să fie pentru una din cele trei variante: instituții publice, regie autonomă sau societate comercială. Nici una dintre variante nu corespunde specificului activității de cercetare științifică. Ne putem întreba de ce a fost nevoie de atâta timp pentru a ajunge tot acolo? Să fie de așteptat ca după cinci ani de confuzie

și după zeci de variante ale legii cercetării și nenumerate disfuncții în acest domeniu, în sfârșit MCT să dea o ordonanță care să rezolve adevăratele probleme ale cercetării științifice naționale, în interes național. Singurul alineat cu adevărat important, vital pentru cercetarea științifică care a apărut în proiectele de ordonanță și anume acela care fixează procentul de 1% din PIB pentru finanțarea cercetării științifice nu mai apare în ordonanța publicată în Monitorul Oficial. Nu mult după aceasta, o altă ordon-

nanță a ciuntit bugetul cercetării pentru 1995, care era sub 0,7% din PIB, aducându-l la 0,4% din PIB. Concret, această măsură lăsată cu consimțământul MCT se traduce, printre altele, în nepăta salariilor cercetătorilor științifici pe cel puțin două luni. Acela care crede că acordând tot mai puțini bani cercetării științifice o "stimulează" încaică cu bună știință Constituția României și trădează interesele naționale.

Academician Horia SCUTARU

Un incident penibil sau ignoranța mojică

Mojicia ostilă sau ostilitatea mojică - tot una - a studenților „greviști” din Galați față de Majestatea Sa, Regina Ana, se conjugă foarte bine cu măriștria „comunicatului primăriei” gălățene.

Se spune în „Actualitățile” de seară a la TVR-ul guvernamental că studențimea gălățeană i-a strigat Reginei Ana, venită să-l vadă: „Noi nu facem politica”. „E un slogan la modă azi, al celor de culoare roșie, al sprijinitorilor Puterii care fac politică (și încă din gros) sub umbrela acestei mincinoase sintagme.

Presupun că foarte mulți dintre tinerii care fac grevă la Galați știu că stând pe iarbă și strigând lozinci, ori protestând împotriva taxelor (exorbitante) impuse de Ministerul Învățământului, își dau seama că fac politică! Atitudinea lor e intrinsec politică. Dar poate că, Doamne ferește, asemenea „burghezului gentilom al lui Moliere, care făcea „proză”, fără să știe, nu-și dau seama că fac politică? Se prea poate! Ce nu se poate însă admite din partea unor studenți - viitorii intelectuali ai țării acestuia (creșta societății) este atitudinea necuviincioasă față de o Doamnă care este chiar Regina Ana! O grozolanie, un grobianism dirijat, bineînțeles, din umbră de forțe politice cunoscute! Ca și manifestările studenților - nu mai isteți sau mai educați, din București - care sub pretextul că nu sunt cazași în câmine au acuzat pe domnul Emil Constantinescu, rectorul Universității, de... incompetență. Că, întâmplător, domnul Emil Constantinescu este și candidatul Convenției Democratice în alegeri - asta este doar o...simplă coincidență!

Străvezie „lucrătura”, păcat de naivii care i-au căzut pradă! Dușmanii democrației adevărate și ai statului de drept nu se dau în lături de la nici un mijloc pentru a-și atinge scopul! Dirijismul se vede în toate!

Ce mă uimește însă este - revenind la Galați - această mărișnie brutală, această agresivitate calibanică, primitivă împotriva monarhiei apere care au fost mânapi, ca un cârd de găște, studenții (!!!) greviști din Galați! Găgăitul lor grosolan, săsăitul lor mojic e tot ce au putut exprima în fața Reginei? Se pare că da!

Lipsa de cultură, ignoranța, lipsa unei educații corespunzătoare, dar și lipsa bunului-simț elementar (cu care te naști sau nu!) au dat naștere unei situații penibile! Nu pentru Majestatea Sa, Regina, ci pentru preținșii „apolitici” studenți!

Însă, dacă ne gândim că acolo erau, de fapt, repetenții și restanșierii, faptul este explicabil. Lor nu le putem pretinde mai mult! De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere!

Eugenia TUDOR-ANTON

Negocierea politică între cooperare și confruntare (II)

2. Negocierea propriu-zisă

- ◆ Situație de negociere apare atunci când:
 - ◆ Mai multe partide au diferite interese, incompatibile în același timp.
 - ◆ Partidele depind unul de celălalt în salvagardarea propriilor interese.
 - ◆ În plus, o situație de negociere presupune:
 - ◆ o încredere reciprocă limitată între partide
 - ◆ un echilibru de putere între partide
- Așadar, în cursul negocierilor, dorim să impunem interesele partidului nostru, fiind totodată dependent de alte partide având interese opuse.
- Datorită acestei interdependențe, negocierile necesită cooperare. Datorită intereselor divergente, negocierile generează confruntare. În consecință, negocierile presupun atât o comportare cooperantă, cât și o comportare combativă. Ele nu sunt cooperare sau confruntare, ci cooperare și confruntare.
- Sarcina negociatorilor este de a menține echilibrul între aceste 2 extreme: cooperare și confruntare. Cele trei domenii în care negociatorii trebuie să-și definească poziția între cele 2 extreme sunt:
- ◆ conținutul negocierilor
 - ◆ climatul negocierilor

◆ echilibrul de putere la masa negocierilor

2.1 Conținutul negocierilor

Negociatorii se află în fața următoarei dileme: cât de toleranți trebuie să fim pentru a obține rezultate? Cât de dură trebuie să fie linia adoptată pentru a ne proteja interesele? Dacă suntem prea toleranți, ne prejudiciem o parte din interese. Dacă suntem prea rigizi, negocierile vor ajunge rapid în impas.

Cea mai bună atitudine este cea de mijloc între toleranță și inflexibilitate. Punctul nostru de vedere și argumentele ce îl sprijină vor fi prezentate cu fermitate, păstrând totuși o anumită marjă de ajustare. Propunerile celorlalte partide vor fi studiate cu atenție, încercând a le satisface pe câștig parțial, pe cele fundamentale. În situațiile de interes vom căuta să ajungem la un compromis, fie prin anumite concesii, fie adoptând o linie dură.

Pentru a da putere acestei atitudini, este necesar să identificăm cerințele minime ale celorlalți și să încercăm a le micșora. Totodată vom prezenta cerințele proprii astfel încât să apară ca necesare și inevitabile. Cele mai importante tehnici sunt:

◆ Folosirea tactică a informației

Informația pe care o avem disponibilă nu trebuie prezentată oricând, ci doar în momentele potrivite. În plus, ea trebuie furnizată dozat, astfel încât să avem permanent argumente și informație de rezervă.

◆ Efectuarea de presiuni asupra celorlalte partide, astfel ca ele să își micșoreze pretențiile. Aceste presiuni pot fi: amenințarea cu întreruperea negocierilor, semnalarea faptului că o anumită propunere depășește mandatul nostru etc.

2.2 Climatul negocierilor

O bună atmosferă în cursul negocierilor ajută foarte mult derularea negocierilor și finalizarea lor cu rezultate acceptabile pentru toată lumea.

Pentru a construi o bună relație cu negociatorii celorlalte partide, comportamentul delegației noastre trebuie să fie constructiv, serios și credibil. Astfel vom câștiga încrederea celorlalți negociatori, vom atenua o parte din tensiunea negocierilor și vom diminua senzația de insecuritate a celorlalți.

(Continuare în pag. 15)

Silviu POPA

Carnet plastic

Mihai Mănescu - pictor-poet al unor lumi de dincolo de negură

Galeria de Artă a Cercului Militar National din București, sub auspiciile Fundației „Athena Pro Arte”, de când spațiile aferente au revenit - din fericire - la matcă, a găzduit lucrările unora dintre cele mai mari nume ale plasticii românești. Recent, Mihai Mănescu - pictor cu îndelungată experiență (deși se află în floarea vârstei și, deci, mai are mulți ani de activitate creatoare), cunoscut prin opera sa, atât în țară, cât și în străinătate, ales, în data după Revoluția din decembrie 1989, președinte al Uniunii Artiștilor Plastici din România (funcție pe care, cât timp a deținut-o, a onorat-o strălucit!), profesor în cadrul celebrei Academii de Artă din București - s-a prezentat în fața publicului iubitor de frumos cu o expoziție personală impresionantă și reprezentativă. Raportul om-artist, în cazul domnului Mihai Mănescu, este perfect sincronic: omul înalt, zvelt, cu ochi inteligenți și privire limpede, senină, fără ascunzișuri și fără „interese” îndelung pritoice, devine simpatic și demn de admirație din primele clipe. Foarte repede, o discuție cu el devine deschisă, caldă, amicală și interesantă în sensul cel mai bun al cuvântului. Este firesc, deci, ca din adâncurile unei asemenea personalități să izvorască o artă tonică armonioasă și senină, măcar că nu lipsește din ea marile întrebări și marile

răspunsuri ale existenței. Cunoașterea, în cazul artei sale, este prin excelență poetică sau luciferică în terminologia lui Lucian Blaga. Și în profilul său spiritual, asemenea ilustrațiilor înaintași ai culturii și artei noastre, alături de înalta pregătire de specialitate de cultură generală culeasă din cărți și meditații, descoperim folclorul cu întreaga lui încălțură de frumos și înțelepciune. Mihai Mănescu este, așa cum G. Călinescu a constatat în cazul lui Calistrat Hogaș, un țaran român trecut prin cultură și adânc școlit în ale picturii! Cum, de altfel, s-ar putea percepe profunda înțelegere și reflectare în artă a frumuseților și bogățiilor spațiului nostru matrice și a firilor care se țin în ființa celor aleși, a celor chemați? Prima mare realitate - repede depistabilă în numărul impresionant de pânze care ne atrag magnetic privirile - sunt peisajele. Pictorul știe să vadă, știe să aleagă, știe să organizeze și, mai ales, știe să sugereze, cu mare finețe, înțelesurile și semnificațiile mai mult sau mai puțin ascunse ale universului în care ne petrecem clipa cea repede ce ni s-a dat... Delta Dunării - această minune fremătănd de viață și de... moarte în infinite forme - în care apa - cu adevărat element primordial! - pământul, în făși lungi sau cu ridicături domoale, bărcile pescărești în așteptare, fauna specifică: ierburi și vege-

tați înalte, tufișuri, copaci rămuroși și cerul se îngână și-și răspund - reprezintă oaza de suflet a pictorului. Ora - în care artistului îi place să-și adâncească privirile asupra mirabilelor forme în eternă mișcare - ține de primele raze ale zorilor sau de primul prag al amurgului. De aici, sentimentul de liniște, de pace, de temeinică așezare și de reverie de care suntem animați când îi admirăm tablourile. Așa se explică lumina difuză, pâl-pâindă și vibratorie care ne învaluiște și ne liniștește bătăile inimii, făcându-ne înțelepți și calmi. Un alt element pictural cu numeroase implicații estetice îl reprezintă... aerul. Jocul cu acest gen de unduire de zefir îl pasionează. Între lucruri și noi, între cer și pământ, stăpânește nevăzută aerul! Dar nu unul stătut și greu, ci unul în continuă vibrație și veșnică înprospătare. Epitetul de colorist se impune, în cazul lui Mihai Mănescu, de la sine. În cele mai subtile combinații cromatice, descoperim când pictorul visător care amestecă îndelung culorile și apoi le așterne lin cu pensule fine, când pictorul febril, tranșant care așterne cu pensula mare pe suprafețe care se întregesc cromatic în somptuoșități complementare sau contrastante. Există, desigur, și peisaje montane sau de câmpie, cu sau fără însemne umane (case, șoproane, câpițe de fân etc.) în care domină aceeași atmosferă de profundă pace și meditație. Uneori, pictorul-poet este mai darnic cu privitorii și-i ajută să-și amintească de realități admirate de ei cândva, undeva... De cele mai multe ori, el se mulțumește doar să le sugereze. În

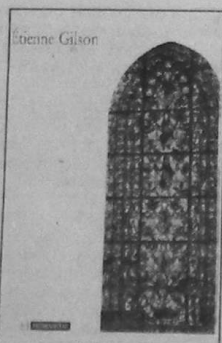
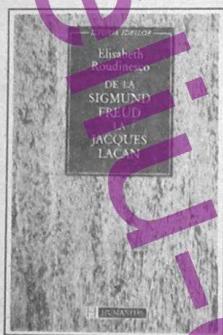
fața unor superbe pete de culoare, care se structurează în forme inedite și prea îndepărtate ca să le putem desluși contururile, „chipul”, privitorul, tot timpul în admirație, este „provocat” să le caute singur înțelesurile trecând prin revelația din versul eminescian: „Părea că printre noiri c-a fost deschis o poartă... A doua mare realitate o constituie natura statică. Și în cazul lor, artistul se dovedește a fi profund original și inspirat creator de lumi - nu moarte, ci viii - care mocnesc sub pânză... Obiectele - multe, cu utilizări variate, și forme interesante - sunt, în general, surprinse pe masa de lucru a pictorului în organizării ingenioase, deși, uneori, par a fi rezultatul întâmplării sau al fanteziei de moment. Ceainice, sticle, fructe, viori, flori (motiv pentru care ar trebui numite naturi statice cu flori!) se-adună în combinații de rară frumusețe și ingeniozitate. Aici, parcă mai mult decât în peisaje, culorile se zbat în cascade și se potolesc cristalizate în curcubeie.

Expoziția domnului Mihai Mănescu reprezintă nu numai un succes personal ci și o demonstrație de virtuozitate a breslei.

M. AUGUSTIN

• Semnal • Semnal • Semnal •

Considerată drept pseudo-disciplină medicală și interzisă în practică, psihanaliza a avut mulți adepți printre specialiștii români, deși lucrările în domeniu au circulat cu dificultate. Apariția volumului *De la Sigmund Freud la Jacques Lacan* - o selecție de texte din impresionanta operă a doamnei Elisabeth Roudinesco oferă acum jaloanele de bază pentru evoluția psihanalizei în Franța, în ultima sută de ani. Prima parte urmărește strict istoria acesteia, de la primele cercetări ale lui Freud și descoperirea isteriei, până la înființarea Societății Psihanalitice din Paris. Partea a doua reface contextul politic și cultural al vremii, tratând, spre exemplu, despre: *Suprarealismul în serviciul psihanalizei sau Campaniile antifreudiste ale comunistilor francezi* și, nu în ultimul rând, despre *Problematika feminității*. Prin aceasta, Editura Humanitas pune la dispoziție un util instrument de cunoaștere, adresat nu numai inițiaților, ci tuturor celor interesați (RA).

Filozofia în Evul Mediu a profesorului Étienne Gilson, editată recent de Editura Humanitas, urmărește dezvoltarea acestei științe în strânsă corelare cu religia, în perioada delimitată în subtitlu: de la începuturile patristice până la sfârșitul secolului al XIV-lea. Primele două capitole însă, raportează gândirea medievală la rădăcinile ei antice, tratând despre *Părinții greci și filozofia*, respectiv *Părinții latini și filozofia*. În continuare, împărțirea se face pe secole, alte două capitole separate fiind dedicate pentru *Filozofiile orientale și Influența greco-aramă în secolul al XIII-lea și înființarea universităților*. Paragraful final, *Bilanțul gândirii medievale*, pornește de la convingerea că deși „multe descoperiri și numeroase eforturi răbdătoare vor mai fi încă necesare (...) lucrările acumulate de pretutindeni permit, încă de pe acum, eliminarea definitivă a unor erori care au fost multă vreme privite ca adevăruri evidente” (RA).

Fotoliul cititorului

Recent, în cadrul Editurii Viitorului Românesc, profesorul universitar Achim Mihiu, specialist și vechi admirator și apărător al marelui poet și gânditor, a publicat lucrarea „Lucian Blaga - Miorița cultă a spiritualității românești”. Rod al unei serioase documentări și a unei exemplare capacități de organizare și sistematizare, cartea bine cunoscutului cercetător clujean este structurată în trei capitole.

Capitolul I: Opera și personalitatea reprezintă o vastă incursiune în universul filozofic (Rădăcini gnostice, Antropologie filozofică, Marele Anonim) și în cel al creației literare - altă față a gândirii sale filozofice (Avram Iancu, Arca lui Noe, Luntrea lui Caron). Reflexele în planul conștiinței avântului sunt magistral prezentate în *Devenirea conștiinței naționale și în Dictatura conștiinței naționale*.

Capitolul al II-lea: Legături semnificative (vezi: *Eminescu adus acasă*, Constantin Noica, de la *Paltinis la Sebes*) remarcabilă sugesție a ideii de popor, izvoare și monumente de cristalizare - ni-l arată pe autorul *Bonului dogmatic* așa cum a fost: naționalist (care admite și altora dreptul de-a trăi „sub stelele lor”), umanist și democrat convins.

Capitolul al III-lea: Cazul Blaga înmănușează o suită de studii în care Achim Mihiu își expune ferm pozițiile față de normele de receptare

ale marelui cărturar - filozof până la instalarea dictaturii materialismului didactic și istoric (*Critica științifică postbelică, Critica ideologică interbelică*). După instalarea acestei dictaturi, scribi irresponsabili și criminali (cu intenția de-a distruge marile valori ale culturii noastre naționale) au îndrăznit să-l acuze de fascism și să-l eticheteze drept dușman al poporului. Pe cine?! Pe Lucian Blaga, stea de primă mărime a culturii naționale și universale.

Împrejurarea că planul de distrugere a spiritualității românești a fost conceput „în altă parte”, ca executanți - în marea lor majoritate! - au fost recrutați din lumea lipsită de Dumnezeu și de rușine de esență alogenă („... o minoritate nutriră vine autonomiste și revizioniste... Această minoritate a jucat cartea stalinist-șdanovistă... urmărind interese foarte precise”, p. 225), departe de-a ne liniști, trebuie să se constituie într-o importantă lecție de istorie și într-un avertisment. „Procesul” este vechi și diabolic, îmbracă mii de fețe... În plus, se mai găsește și cozi de topor... Achim Mihiu - în această carte - se dovedește nu numai un specialist de înaltă talie, ci și un patriot de adânc (dar și obiectiv) sensibilitate. (M.A.)

23 sept. Turneul teatral Epson a deplasat la Cluj Trupa pe butoale, condusă de regizorul Victor Ioan Frunză. Susținut financiar de o mare companie - M.R. Distribution - spectacolul nu avea a se pune decât de vremea nefavorabilă. Spre bucuria spectatorilor însă, ploaia a ocotit Piața Săptărilor, iar prezența dlui Ion Caramitru în distribuție a compensat răcoarea serii. Cum despre reprezentare am scris deja într-un număr anterior, în acest număr doar pentru a semnala că printre oamenii de afaceri români există persoane generoase care iubesc teatrul și sunt gata să-și asume rolul de Mecena al timpurilor moderne. De la aceasta numele său este Victor Macri, directorul firmei. Stop.

29 sept. Deschiderea stagiunii la T. Andrei Mureșeanu din Sf. Gheorghe a adus pe afiș o premieră: Eunuca după Terențiu, în adaptarea și regia lui Doina Zotică. O caracterizare în termeni de teatru s-ar formula astfel: economie de mijloace, risipă de talent. Într-adevăr, la nivelul montării se remarcă un minim de decor, ingenios conceput de

Scenă din „Eunuca”

dl. Dan Toader, inundat în acordurile muzicale alese de dl. Keresztes Jozsef sau luminile nepretențioase, toate facilitând adaptarea la spațiul variabil. Pe de altă parte însă, soluția regizorală - comedia del'arte - solicită din plin trupa de actori, ce demonstrează că nici profesionalismul nu ține cont de numărul anilor. Întreg arsenalul genului, îmbogățit cu stop-cadre, scene „au ralenti” și o

păpușă-curtezană își păstrează savoarea grație interpretării lor. Relaționarea corectă (Aurelian Cristea, George Topoc), măiestria gagului motivat atente ale vocii (Tudor Smoleanu), modulațiile (Tiberiu Tudoran, Duța Guruianu), bucuria jocului înțele bine (Sergiu Aliuș), descifrarea în amănunt a personalității eroului (Dan Turbatu, Cristian Drăgan) sau simbolistica bine reliefată a permanenței. Cu acest potențial, teatrul din Sf. Gheorghe ne va oferi cu siguranță și pe viitor surprize de cea mai bună calitate. Stop.

30 sept. Cu prilejul Săptămânii Culturii Republicii Federale Germane în România, Teatrul de păpuși din Sibiu a găzduit reprezentația trupei liberă de R. Mernitz după Shakespeare. Am admirat în primul rând pregătirea păpușarilor atât de mănuitoare, cât și ca actori de dramă dăruiți. În nota de convenționalism, stropul de nouitate a venit odată cu apariția vrăjitoarelor - hidre cu tentacule din cârpe și picioare de om gesticulând mereu. Din păcate, inovația nu este exploatată în continuare și de multe ori spectacolul lasă impresia de imaginație reținută, opturată. Stop.

2 oct. A început Săptămâna Teatrului Scurt la Oradea, cu peste 20 de spectacole în program. Producția teatrului din localitate, Jurnalul unui nebun de N. V. Gogol, reține atenția, nu din simplă politețe, ci datorită celor două premii obținute. Tânără regizoare Anca Bradu Panazan a orchestrat cu multă îndemănare o reprezentație care pune în valoare un actor complex (dl. Petre Panait - premiul pentru interpretare masculină) și o scenografie subtilă (dna Viorea Bara - premiul în cauză). Aceștia sunt excelenți secundari de dl. Florian Chelu, ajutorul selecției pieselor muzicale, interpretate direct pe scenă de câțiva instrumentiști de la Filarmonică. De la decupajul textului, cu accente pe lumea guvernărilor orgolioși și a slujbașilor condamnați la existență mărunțită într-o țară fără lege, până la ultima lumânare care pâlpâie pe pupitrul cu partituri, nimic nu este întâmplător. Desigur, dl. Petre Panait este artizanul minții în dezordine. Statura se înconvoaie, privirea se tulbură, mâna tremură, mersul devine nesigur, vorbele eșuează în scâncet. La dispoziția domniei sale stă însă spațiul scenografic, conceput ca o celulă de izolare,

Petre Panait în „Jurnalul unui nebun”

despărțită de exterior prin șanțuri largi cu apă pe toate laturile. În interior, un pat devine pe rând ușă cu gratii, tron regal, tribună oratorică ori punte prăbușită. Că totul este gândit în amănunt o demonstrează, de asemenea, comentariul muzical sau soluțiile găsite pentru fiecare trecere, ele preluând tensiunea acumulată și amplificând-o într-un crescendo permanent. Sumara trecere în revistă a montării justifică nominalizarea dnei Anca Bradu Panazan la premiul pentru regie, deosebit de onorant pentru o proaspătă absolventă. Stop.

8 oct. În drum spre casă îmi dau seama că nu am telegrafiat lista cu celelate premii. O adaug acum. Marele premiu: Vocii în lumina orbitoare, în regia dlui Petru Vutcărau de la T. E. Ionesco din Chișinău; premiul de regie: dl. Gál Ernő, pentru spectacolul Soldații la T. Maghiar din Timișoara; premiul pentru interpretare feminină: dna Maia Morgestern pentru rolul din Dama cu camelii; Premiul pentru originalitate : dna Angela Doni pentru mișcarea scenică din spectacolul laureat. Stop.

Anca ROTESCU

Limba noastră-i limbă sfântă!

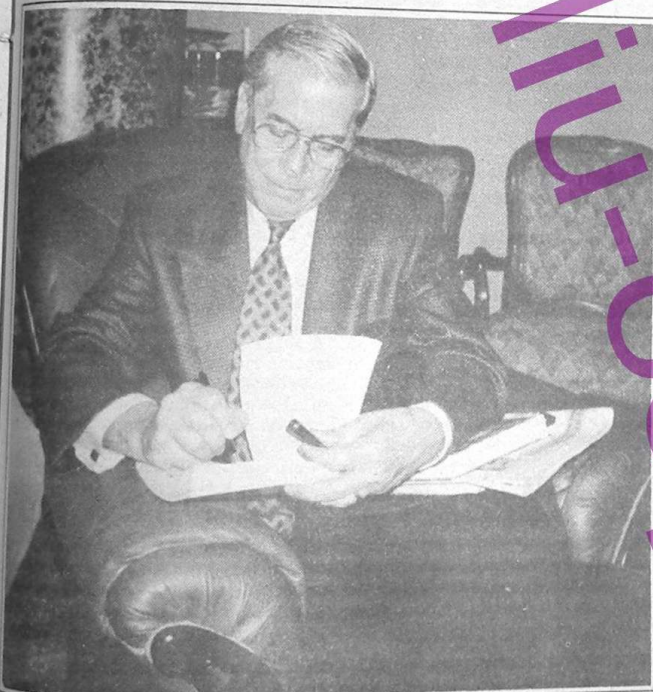

De la Titu Maiorescu - citire, la Liviu Maior - tânguire

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, Titu Maiorescu spunea: „Limba română trebuie să devină un obiect de primă importanță în orice școală din țara noastră!” Și-așa și este, limba națională fiind de-atunci încoace principalul obiect de studiu în toate școlile din țară. Iată, însă, că recent, ministrul învățământului constata și deplângea slabele cunoștințe de limba română ale elevilor noștri, care (citez): „Se pricep mult mai bine la matematică”. Aș fi vrut să fiu un profet mincinos, dar - nu o dată - am avertizat asupra acestei alarmante situații, datorate mai ales celor din afara școlii, la care limba noastră a trecut pe planul al doilea, după cele occidentale! Într-adevăr, copiii de vârstă școlară părinții le crează (uneori cu mari sacrificii) tot felul de condiții de învățare a limbilor străine, dar - din păcate - nu se preocupă în aceeași măsură ca ei să cunoască și să iubească, în primul rând, limba națională. Acest reproș este valabil și pentru puținele reviste destinate elevilor, dar și pentru unele titrări de filme (în special de desene animate), unde întâlnim destule exprimări incorecte și/sau încălcări ale ortografiei.

Și-atunci? Degeaba se tânguie ministrul L. MAIOR în legătură cu starea precară a cunoștințelor de limbă română (NAȚIONALĂ!), dacă nu ia măsurile ce se impun? Degeaba se jelea mama din poveste în legătură cu posibila cădere a drobului de sare de pe sobă, dacă nu lua nici o măsură spre a-și feri copilul de consecințele nefaste! La fel de nefaste vor fi consecințele și pentru copiii țării, căci atât timp cât limba poporului român va fi insuficient cunoscută sau - în unele zone - chiar total ignorată, ea va rămâne un fel de „Cenușăreasă”, rolul „surorilor vitrege” fiind interpretat cu mult sărg de limbile occidentale! Câți copii auziți cântând românește? Puțini! Dar englezește sau franțuzește? În orașe mult mai mulți! Pe bună dreptate, „prințul” din poveste (reprezentat de copiii și adolescenții din țara noastră) va căuta să potrivească celebrul „pantofior” pe alt picior decât pe cel al FRUMOASEI FETE DE ÎMPĂRAT care se numește și se va numi de-a pururi LIMBA ROMÂNĂ! Să aruncăm deci - cât mai departe drobul de sare, să terminăm cu tânguiri, domnule ministru, și să facem în așa fel - încât „Cenușăreasă” să învingă și să ajungă REGINA (sau măcar...PREȘEDINTA), (re) ocupând locul de cinste pe care se află orice limbă națională!

Prof. GH. CONSTANTIN

Mario Vargas Llosa, unul dintre prozatorii cei mai citiți în lume a cărui creație a fost receptată de către publicul românesc, a vizitat Bucureștiul cu ocazia lansării versiunii românești a ultimului său volum, „Pește în apă”, apărut la casa de editură Universal Dalsi / FOTO: CICERONE MĂNDRU

Mărturie peste veac

Temnițele comuniste își au pînă acum două catedrale închisoarea noastră cea de toate zilele, ridicată prin eforturile lui Ion Ioanid, încă neisprăvită, și Brazil se frîng dar nu se îndoiesc, pe care acum o înalță Ion Gavrilă Ogoranu, începută în anul 1993 și continuată acum în 1995 și așteaptă momentul ca s-o definitiveze pentru o pomenire generală a tuturor celor care au trudit și suferit la zidirea ei, ca să nu rămână nici unul dintre ei neamintit. Pomelnicul lor va fi un sanctuar al rezistenței morale românești de care istoria viitoare va trebui să țină seama.

Cele două volume ale lui Ion Gavrilă Ogoranu depun o clară mărturie despre rezistența anticomunistă din munții Făgărașului. Perspectiva e astăzi de domeniul istoriei: „cu mulți ani în urmă, niște adolescenți, încă aproape copii, aflându-se la o răscruce de viață, v-au cerut să le scrieți pe o carte de rugăciuni un cuvînt și dedesubt un steag dac, simbolizând pe Dumnezeu și neamul nostru” (pag 5). Acesta a fost mesajul lui Traian Trifan, al cărui îndemn l-au urmat luptătorii din munți. Bătrânul a murit „iar după cincizeci de ani, unul dintre acei copii, azi la rîndu-i bătrîn, îți depune pe mormînt această carte, în care e cuprinsă viața, lupta și moartea tinerilor de atunci și a altora ca ei” (pag 5). Fraza aceasta este cartea de vizită a celor retrași în munți, care au dus la îndeplinire voința bătrînului Trifan.

Autorul mărturiilor din cele două volume nu a scris la întâmplare sau din ambiția de a deveni scriitor, imensul text are o foarte precisă justificare, în chiar fraza preliminară a Cuvîntului înainte: „Am scris aceste rînduri în amintirea celor care au luptat și au murit în acei ani, 1948-1957, în rezistența armată făgărașană și care nu au nici mormînt, nici cruce” (pag 7).

Epopeea lui Ion Gavrilă Ogoranu devine o edificatoare mărturie a rezistenței împotriva comunismului, dusă de către acei tineri educați în spiritul adevărului și al dreptății față de neamul din care făceau parte, în așa fel încît istoriei să nu-i fie rușine de ei: „Am scris mereu cu gândul la cei ce azi au vârsta pe care o aveam noi atunci și care nu ne cunosc decât din cărțile și filmele comuniste, unde am fost prezentați ca niște criminali înrăiți, avizi de bunuri materiale, capabili de orice mârșăvie. Răspund acestor calomni cu siguranța că nu se va putea găsi în lupta noastră nici o acțiune, nici o faptă, nici o vorbă care să nu se poată încadra în legile onoarei și în morală creștină” (pag 8).

Începuturile au fost studentești, ivite în mediul prielnic al contestării, imediat următoare a anului 1946, dată la care apele politice începeau să se limpezească: pe de o parte asaltul forțelor comuniste, frivate atunci, dar încurajate și susținute de inițiativa sovietică iar pe de alta reacțiunea tezaurului democratic național, împotriva opririi ce se anunța. Studenți, îndeosebi clujești, preoți, profesori, elevi se înfringentează în cadrele frontului de luptă. Se strîng rîndurile Frăților de cruce, cărora li se adaugă reprezentanți ai tineretului național-tărănesc și liberal, și îndeosebi tineri ofițeri care nu doreau să fie „trădători”.

Acțiunea a pornit din viața studentească a Clujului cu greva generală de la căminul „Avram Iancu”, fals descrisă de Romulus Zaharia în romanul Ademenirea (Editura „Dacia”, Cluj, 1983), alegerile din 1946, falsificate în cel mai înalt grad, și, în final, elevii făgărașeni, unii deveniți studenți, cu lozinca: „Să ardem ca o flacără, măcar, dacă nu putem învinge./ Să murim cu o zi înainte de-a fi nevoie de noi” (pag 39). S-au început lucrările pentru rezistență. Autorul călătorește în toată Transilvania, de la Brașov la Satu Mare, după ce luase legătura cu Ion Bobotici, reprezentantul Centrului Studențesc clujean. Scopul acestei deplasări a fost de a observa curajul tineretului, și, în general, starea opiniei publice de atunci. Numai că pe vremea

aceea, „timpul se grăbea mai tare ca noi”, dictatura proletariatului începea să se pornească, tot mai multe arestări de tineri se produceau, de îndeosebi în centrul universitar Cluj, unde, de pe o zi pe alta, și autorul era urmărit stînd undeva ascuns. Era vremea în care Biserica română unită era împinsă în clandestinitate și despre acțiunile ei de rezistență se vorbește insistent cu laude, pe care pe drept le merită. În fața acestei situații mulți studenți și tineri ofițeri s-au înrolat în mișcarea de rezistență: „Ne-am urcat la munte”, dar au lăsat la sate pe unii să rămână liberi „pînă cînd va fi nevoie de ei”. Cei rămași acasă sprijineau material rezistența. S-au organizat în tabără adoptînd ca imn, pe cel al organizat în tabără adoptînd ca imn, pe cel al Astrului (Asociația studenților români uniți) care începe cu stihul „Sub steagul tău Marie!”. Substratul ideatic al rezistenței era traicnic religios: „Ne lega creștinismul din Dumnezeu” (pag 106) și

întîlniri secrete, marcate de semne numai de ei știute, la un capăt de izvor sau vîgăună de mistreț, cu drumuri încălțite, care nu întodeauna duceau la țintă și atunci pentru a se încuraja rosteau rozarul, „într-o tăcere perfectă” cu frică dar și cu încredere așteptau dezno-dămîntul. Din cînd în cînd aflau de moartea câte unui prieten luptător dar nu se descurajau, nici chiar atunci cînd unii dintre ei ajungeau în fața plutonului de execuție.

Numai că cele două volume ale lui Ion Gavrilă nu sunt o simplă expunere liniară a evenimentelor rezistenței în munți. Comentariile autorului vizează mereu și situația de astăzi, încearcă să-și explice anume nedumeriri ale unor oameni cu privire la acțiunea lor din munți, și, mai cu seamă, la angajarea împotriva răului care se manifestă încă, „unii de frică, alții în neștiință de cauză” iar cei mai mulți nu pot să depășească anumite relații pe care le-au avut cu sistemul de oprire comunistă. Aceștia și alții ca ei nu au darul sacrificiului și nu cinstesc cu smerenie și evlavie jertfa celor asasinată pentru libertatea de astăzi, atîta cîtă este. Cititorul să urmărească cele două pagini ale celui de-al doilea volum, **Cîntec pentru treisprezece frați căzuți**, un text antologic, o mărturie peste veac, a unor luminători în bezna comunistă. Sunt pagini de autentic scriitor și e suficient să citez, alături cu cuvintele căpitanului Mare Sabin, de prin părțile Sătmăruului, care răsună mereu în amintirea celor care l-au cunoscut: „Imi socotesc calitatea de ofițer al armatei române ca o pecete de care nu te poți șterge toată viața, oriunde te-ai duce și orice ai face. Întocmai ca preoția. Ai jurat că vei lupta cu prețul vieții pentru apărarea patriei și așa va trebui să faci cît vei trăi” (pag 66).

În toată această mare acțiune națională, o imensă confruntare cu forțele diabolice, a existat și câte o „ludă locală” aducătoare de pierzanie. Numai că întotdeauna conștiința luptătorului a rămas trează, n-a cedat și așa ca în timpurile creștinismului primar, în locul celor împușcați alții s-au oferit să le ocupe locul, înnulțind șirul și nu de puține ori și ei prinși și executați ca părintele Ion David.

Și astfel s-a scurs vremea, au trecut anii și Ion Gavrilă Ogoranu a scăpat cu viață din acest lung infern al amarului veac. Am rămas azi ceea ce se numește „fost deținut politic”, sintagmă actuală azi așa cum reiese din textul autorului, pentru că nu de puține ori el face referințe la starea socială contemporană. De aceea expunerea lui poate fi percepută și ca un curcubeu peste veac, care, în spirit biblic, ne-ar putea aminti că asemenea fapte nu se vor repeta nicicînd. Memorialul suferinței românești din munți este din nefericire încă actual: deșinți politici, fie cei din închisori sau din rezistența din munți sunt tot mai marginalizați de puterea de astăzi, nu a dispărut decât parțial adresarea cinică de „bandiți”, nici măcar statutul existențial al acestor năpăstuiți ai soartei nu este astăzi corespunzător în comparație cu cel al veteranilor de război, a căror compoziție este destul de eteroclită, dacă ne gândim că mulți dintre ei s-au întors în patrie înrolați în rîndurile cunoscutelor divizii cu nume istorice, care au pomegri prin titulatura lor marile figuri ale înaintașilor noștri revoluționari. Numele lor a fost confiscat pentru o cauză ce nu a fost românească. Viața a fost grea e adevărat dar și momeala atrăgătoare.

Mărturia lui Ion Gavrilă Ogoranu intră în istoria națională. O literatură memorialistică de forță, fără ca autorul să fie scriitor profesionist, el este mereu în fruntea plutonului. Acest merit este atât de mare că nimeni nu i-l poate contesta. Istoria noastră a tuturor suferințelor îl așează la locul ce i se cuvine. Este o carte de suflet, în primul rînd, a foștilor deținuți politici și nu în ultimul rînd a celor care au participat doar cu gândul la acțiunea lui de excepție. Chipul lui ar trebui să figureze cu cinstire pe pagina de istorie corespunzătoare a istoriei României.

„Eram acolo greco-catolici și ortodocși” (pag 108), o unitate de cuget și simțire. Și autorul nu contește să discute și situația de astăzi, atât cea religioasă cât și cea politică: „Nu bănuiam atunci că lucrul acesta va fi atât de greu cînd România va fi liberă: nici anul dintre cei morți nu are mormînt, iar ridicarea unei cruci va întîmpina în continuare greutăți” (pag 108).

Strategia luptătorilor era foarte bine calculată: „Rostul nostru în munte îl vedem astfel: să existăm așa, silindui să ne caute, pînă ce vreo minune dumnezeiască va face posibilă o adevărată luptă de eliberare. Să fim o lumină de speranță și încredere pentru toți cei ce vor auzi de noi.” (pag 111), și pe manifeste se iscăleau: Armata Națională Română. Treptat luptătorii se înmulțesc, în 1950 intră în scenă căpitanul Mare Sabin din Satu Mare, care va juca un rol de seamă în rezistența română din munți făcînd legătura cu cei din sud. El va fi parasutat în părțile nord-vestice ale țării, prins, judecat, condamnat la moarte și executat. Cu toate acestea alți oameni li se alăturau, așa după cum mărturisește și V. Pîca în memorialistica sa. Încep totuși trădările (Mogoș și Mazilu sînt împușcați datorită înelțiilor) și cu ael prilej autorul emite aspre considerații despre vînzarea de țară și avansează: „Vor mai veni vremuri grele, și, de vor fi și atunci luți, cînd le va încolți gîndul de a se duce la țările să-și vîndă frații, să se cutremure și să se oprească, amintindu-și ce au pățit alții, care au vîndut” (pag 173).

Tot prin munți, pe drumuri oculte și încălțite, cu ierni înzăpezite, cu dormitoare în vîgăuni, istoria Lenutei Faina, iar în 1952 ajung la coliba Arnăuților, o altă grupare de rezistență în munți, după care se întîmplă o ciocnire pe muntele Moldoveanu cînd se exprimă ferm continuarea luptei: „Mai există un colț din regatul României ce nu și-a plecat capul înaintea comunismului”. Și astfel se derulează anii, tot prin munți, cu

Curs de management prin corespondență (III)

EXERCİTIU

Este destul de simplu de observat că marile efecte ale lui Vasile sunt că are așteptări sensibil mai mari decât posibilitățile sale și că nu este dispus în nici un moment să-și analizeze posibilitățile, să aleagă și să-și planifice cariera. El este singurul în măsură să știe ce trebuie să facă în continuare, dar trebuie să aleagă în cunoștință de cauză și să își programeze, în linii mari, viitorul.

După ce ați analizat cu atenție și cu (sperăm) toleranță calitățile și slăbiciunile lui Vasile, credem că ar fi momentul să vă gândiți puțin la cariera dvs. până acum. Încercați să o reprezentați cât mai plastic pe o coală de desen. Ea poate arăta ca un râu meandrant sau vijelios, ca un drum de munte, ca un teren sau, cel mai prozaic, ca un grafic în două dimensiuni. Desigur că noi nu putem ști care este cel mai bun model de prezentare a carierei dvs. și de aceea suntem foarte curioși să vedem desenele dvs. Pe acest desen notați punctele cheie și încercați să vă gândiți la alternativele care existau atunci și împrejurările în care ați optat, în cazul în care ați avut posibilitatea de opțiune. Este foarte bine dacă veți putea constitui un grup de prieteni cu care să discutați sincer aceste reprezentări. După discuția (sau după reflecție) încercați să răspundeți următoarelor cerințe, completând „Planul de dezvoltare a carierei proprii”.

1. Vreau următoarele lucruri de la cariera mea:
 2. Următoarele două funcții pe care le voi ocupa aș vrea să fie:
 - a. Prima funcție
 - b. A doua funcție
 3. Pentru a concura cu succes în vederea obținerii primei funcții, trebuie să câștig experiență în:
 4. Pentru a concura cu succes în vederea obținerii acestei funcții trebuie să cultiv relații mai bune cu următoarele persoane:
 5. Pentru a concura cu succes în vederea obținerii acestei funcții, trebuie să îmi dezvolt următoarele aptitudini și competențe:
 6. Pentru a concura cu succes în vederea obținerii acestei funcții, trebuie să îmi dezvolt cunoștințele în următoarele domenii:
- Nota autorului:
Să nu credeți că acest plan a fost preluat din cine știe ce manuale de inițiere. El se completează, în primul an de studii, la facultățile de management din Marea Britanie.
- Imediat după completarea planului de dezvoltare a carierei, completați „Planul de acțiune”, pe baza celui anterior:
Planul meu de acțiune pentru următoarele 12 luni este următorul:

Activitate	Termen
1.	
2.	
3.	
4.	

Cei mai importanți doi oameni pentru îndeplinirea acestui plan sunt:

Nume	Cum mă poate ajuta
1.	
2.	

Lună viitoare voi face următoarele două lucruri:

- 1.
- 2.

Acesta poate constitui contractul dvs. personal cu dvs. înșivă. Puneți-l într-un loc în care să-l vedeți din când în când. Să sperăm că întâlnirea cu el nu vă va provoca dezamăgire.

TEMA 2 Ce este managementul?

Este o întrebare pe care ne-o punem sau ne-am pus-o, probabil, cu toți. Este managementul ceva de sine stătător, care poate fi identificat ca atare, sau este doar un cuvânt, o etichetă aplicată pe ceva lipsit de conținut. Primul care a răspuns la această întrebare, iar răspunsul său rezistă și astăzi, este **Henri Fayol** (1841-1925), un inginer francez cu aptitudini pentru cercetare.

Fayol a definit managementul ca un tot care cuprinde cinci elemente:

1. **Prevedere și planificare:** examinarea viitorului și întocmirea planului de acțiune;
2. **Organizare:** crearea structurii materiale și umane a organizației;
3. **Comandă:** menținerea activității în rândul

Demersul disperat al societății „Știință & Tehnică S.A.”

Diracția Societății „Știință & Tehnică S.A.” apelează, în disperare de cauză, la Comisia de cultură, arte și mijloace de informare în masă a Camerei Deputaților, al cărei președinte este dl. acad. Gabriel Tepelea, vicepreședinte al PNTCD.

Demersul societății se referă la supra-viețuirea revistelor „Știință și Tehnică”, „Anticipație”, „Psihologia” și „Univers Psycho”, toate publicații cu un pronunțat caracter instructiv-educativ.

Problemele societății au apărut prin modul de aplicare a Legii Nr.67/1993 privind subvenționarea literaturii tehnice și științifice din țară. Printr-o Hotărâre de Guvern (Nr.697/1993), s-a alcătuit o listă a revistelor care beneficiază de comenzi de stat. Lista, definitivată pe baza unor criterii de selecție greu de explicat, nu include și revista „Știință și Tehnică”!

Intervențiile direcției „Știință & Tehnică S.A.” la Guvern, la Ministerul Cercetării și Tehnologiei, la Ministerul Culturii, la Ministerul Tineretului și Sportului s-au soldat fie cu asigurări verbale de sprijin, fie cu lipsa oricărui răspuns... În acest context, ne întrebăm cum se asigură protecția socială în domeniul culturii de vreme ce proliferază publicațiile pornografice sau cele care cultivă violența, în timp ce publicațiile sobre sunt ignorate sau chiar boicotate de responsabilii culturii?

personalului;

4. **Coordonare:** corelarea, unificarea și modernizarea tuturor activităților și eforturilor;
5. **Control:** supraveghere, astfel încât totul să se desfășoare în conformitate cu regulile stabilite și ordinea transmisă.

În numărul viitor, vom face alte precizări cu această definire a managementului, ce oferă și astăzi managerilor posibilitatea de a-și clarifica modul de a gândi în legătură cu ceea ce au de îndeplinit.

EXERCİTIU

Reflecțiați puțin asupra timpului pe care îl acordați în activitatea dvs. exercitării celor cinci elemente precizate de Fayol și transformați-le în procente. Un manager de vârf a alocat mai mult timp prevederii și planificării și mai puțin timp controlului, dar un manager performant le va exercita pe toate.

Alexandru BĂDICĂ

Joi, 12 octombrie 1995, Departamentele Centrale de Studii, Doctrină și Programe a organizat, împreună cu Centrul pentru Educație Deschisă la Distanță (CODECS) și cu Grupul de Documentare, Analiză și Prospectivă Politică din PNTCD primul atelier de lucru din cadrul cursului de Management. Atelierul a fost condus de dl. Gabriel BĂDICĂ, director pentru România al cursului „Management competitiv” al Open University - Open Business School din Marea Britanie.

În ciuda eterogenității de vârstă, atmosfera a fost foarte caldă, iar discuțiile au fost foarte aprinse. S-a discutat cazul lui Vasile Pandelescu, după care participanții au prezentat propria lor carieră. Au participat persoane cu o vastă experiență de viață (dl. Cociasu, dl. Gălașanu, dl. Badea, dl. Petrescu, dl. Grosu) și persoane tinere sau foarte tinere: Cristina Rădulescu, Mariela Neagu, Corina Ochea, Ionuț Gherasim, Nicolae Paraschiv. În cea de-a doua parte a întâlnirii, atelierul a fost onorat de participarea domnului profesor Tepelea, mentorul cursului nostru.

Viitoarea întâlnire va avea loc joi, 26.10.1995, orele 12.

Al.T.

Negocierea politică între cooperare și confruntare (II)

(Urmare din pag. 11)

2.3 Echilibrul de putere la masa negocierilor

Echilibrul de putere se stabilește în funcție de: numărul de membri și organizații teritoriale ale partidelor, procentajele electorale din scrutinele anterioare, rezultatele sondajelor de opinie etc. Dacă negocierile au loc imediat după alegerile locale sau generale, atunci echilibrul de putere este bine definit de procentele câștigate de fiecare partid.

În timpul negocierilor, echilibrul de putere poate fluctua, deoarece unele partide vor încerca să-și îmbunătățească poziția, prin diverse mijloace. De aceea, negociatorii noștri vor trebui să aleagă cu grijă calea de

mijloc între o atitudine concesivă și o atitudine dominatoare. În acest scop, este necesar să ne pregătim din start o poziție puternică, încă înainte de începerea negocierilor. Iată câteva sugestii:

♦ **Asigurați-vă că sunteți bine pregătiți pentru negocieri.** Trebuie să cunoașteți în profunzime atât programul și obiectivele partidului nostru, cât și ale celorlalte partide. Fiți conștient de punctele tari și slabe, ale noastre și ale partenerilor.

♦ **Asigurați-vă că sunteți amplu informați.** Strângeți toate informațiile despre acțiunile politice anterioare; păstrați la îndemână toate documentele importante.

♦ **Asigurați-vă că aveți acces ușor la persoanele importante.** Asigurați-

vă că știți cine ocupă pozițiile-cheie în celelalte partide și aranjați să le puteți contacta cu ușurință.

♦ **Asigurați-vă că vă puteți baza pe sprijinul altor persoane,** din afara cadrului negocierilor.

Acestea pot aduce un sprijin semnificativ atât moral, cât și material: informații, experiență, logistică etc.

În timpul negocierilor trebuie să arătăm clar că nu intenționăm să dominăm ori să înmădăm partenerii, dar și că totodată vom opune o rezistență puternică oricărei tentative de a fi dominați de către ceilalți.

3. Concluzii

Elaborarea listelor pentru alegerile locale și, ulterior, pentru alegerile generale pune partidul

nostru în situația de a negocia cu partenerii săi din CDR numărul și poziția locurilor de pe liste. De aceea cooperarea cu celelalte partide din CDR este indispensabilă. Pe de altă parte, în cursul negocierilor, PNTCD va încerca să obțină cât mai multe locuri și în poziții cât mai bune. Este ceea ce își dorește asemenea și celelalte partide. Astfel, elaborarea listelor este și un subiect de confruntare, de dispută.

Negocierea înseamnă a găsi echilibrul just între cooperare și confruntare; să păstrăm aceleași bune relații cu aliații noștri politici și în același timp să obținem un număr de parlamentari, primari și consilieri corespunzător cu poziția de cel mai important partid democratic, pe care o deține PNTCD.

Interviu cu domnul senator NISTOR BĂDICEANU, președintele grupului parlamentar PNȚCD din Senat

Domnule Senator Nistor Bădiceanu, vă rugăm să ne vorbiți despre dvs.

În general, nu-mi place să vorbesc despre mine. Nu mă consider un subiect prea interesant. M-am născut la 19 martie 1928 în localitatea Chiraleu, în nordul județului Bihor, fiind unicul copil al unei familii de țărani care, în vremea de tristă aducere aminte, au fost categorisiți când mijlocași, când chiaburi, după cum oscila politica luptei de clasă. Cursurile primare le-am urmat la școala din sat, având promisiunea din partea părinților (și la insistențele învățătorilor) de a fi trimis la unul din liceele din Oradea. Însă, în toamna anului 1940, am suferit, ca să zic așa, în mod direct, impactul celebrului Pact Molotov - Ribbentrop, în urma căruia partea de nord a județului Bihor revenea Ungariei. Deci șansele de a urma cursuri liceale au fost curmate fără drept de apel. Revoltat împotriva noii stări de fapt, am ales calea refugului. Și, într-o zi de noiembrie, mai ales în urma obligativității învățării limbii maghiare, care era singura limbă de predare în toate școlile din Ardeal, la data respectivă, am luat calea pribegiei și, după un drum ale cărui peripeții nu fac obiectul discuției noastre, am ajuns la Lipova, unde am fost primit ca într-o familie de către conducerea Liceului Comercial din localitate și unde l-am cunoscut pe tânărul profesor de limbă franceză Gabriel Țepelea. După revenirea din refugiu, mi-am continuat studiile la Liceul „Emanuil Gojdu” din Oradea, însă nu am apucat să termin clasa a VIII-a, fiind arestat în mai 1948 și condamnat la cinci ani închisoare corecțională pentru uneltire împotriva ordinii sociale, ca inițiator și organizator al unei asociații de luptă împotriva comunismului, România Independentă. La revenirea din detenție, pentru a-mi putea susține baccalaureatul, a trebuit să mă înscriu în clasa a X-a, pentru că așa se reorganizase învățământul. Vă pot mărturisi așadar că n-am absolvit niciodată clasa a VIII-a de liceu. Încercarea de a mă înscrie la facultate a eșuat de fiecare dată din cauza dosarului, până în 1965, când, după cea de-a doua eliberare din detenție, am reușit să mă înscriu și apoi să obțin licența în drept la Universitatea din Cluj. Este necesară o mică explicație: întrucât în perioada primei detenții calificativele date de „educatorii” și ofițerii politici ai diferitelor penitenciare prin care am trecut erau toate nefavorabile, în sensul că m-am opus „reeducării”, am fost arestat din nou în 1958, fiind condamnat la 25 de ani muncă silnică, împreună cu alți foști deținuți politici, pe motiv că am fi urmărit răsturnarea prin forță a regimului comunist.

Ați avut, încă din tinerețe, legături cu Partidul Național Țărănesc?

În anul 1945, în urma ocupării de către armata sovietică a României, mi-am dat seama că singurul partid care avea posibilitatea să strângă în jurul lui pe toți cei ce voiau salvarea țării era PNȚ-ul. M-am înscris în rândurile tineretului din Oradea, și-am fost reținut chiar de către poliția politică în câteva rânduri. Acest amestec brutal și perusinat al celor care pretindeau că reprezintă noua ordine ce se instaura n-a făcut decât să-mi întărească, dacă mai era cazul, convingerea că alegerea pe care am făcut-o era cea bună. În decursul a 12 ani de închisoare am avut posibilitatea să iau contact cu tot felul de oameni, s-a încercat atragerea mea de diversele extreme, dar am rămas cu convingerea că sunt un democrat înnăscut.

În ce împrejurări v-ați reluat activitatea de partid?

Ca tot românul, m-am bucurat și eu de căderea dictaturii și am fost fericit când am aflat din apelele de la radio despre grupul de inițiativă PNȚCD. Ca urmare, în 3 ianuarie 1990, am fost unul dintre cei care au semnat adeziunea în vederea constituirii și inserării oficiale a Partidului. În consecință am făcut parte din grupul de inițiativă din Bihor, al cărui președinte a fost un vechi militant țărănist, învățătorul Constantin Anastasiu. La prima Conferință județeană (aprilie 1990) am fost ales președinte al Organizației Județene Bihor, funcție pe care o dețin și astăzi, fiind reales la Conferința Județeană din 8 septembrie a.c. În 1992 am fost ales senator pe lista CDR.

Cum reușiți să faceți față acestor două sarcini deosebit de importante?

Sunt mulți oameni care susțin că este imposibil să faci simultan aceste lucruri dar, lăsând falsa modestie la o parte, rezultatele din județul nostru demonstrează contrariul. După ce-am fost ales senator, mi-am luat un angajament față de mine însumi, că în timpul mandatului voi ajunge în fiecare localitate din județ. Mă tem că nu voi putea respecta în totalitate acest angajament, dar până în prezent pot afirma că doar patru sunt circumscripțiile electorale la nivel de alegeri pe care nu le-am vizitat. Din punct de vedere al organizării, sunt sigur că Bihorul se află între județele fruntașe. La ora actuală, dintr-un total de 95 de circumscripții electorale, numai 15 sunt lipsite de organizație locală PNȚCD. Sperăm însă că, până la începerea oficială a campaniei electorale, să fim în situația de a

putea depune liste ale CDR în toate circumscripțiile. Bineînțeles că trebuie să menționez că în județul nostru există un număr important de comune ai căror locuitori sunt în mare majoritate maghiari. Pentru a ajunge însă aici, trebuie să subliniez că am renunțat atât la vacanțele parlamentare cât și la sâmbetele și duminicile din timpul sesiunilor. De un ajutor neprețuit mi-a fost o bună parte din militanții partidului, acei prieteni și colegi care au înțeles că trebuie să-și sacrifice timpul lor liber pentru a se deplasa în localitățile județului, în vederea promovării ideilor, principiilor și programelor PNȚCD. Să sperăm că la alegerile locale din februarie 1996 această activitate a noastră se va concretiza printr-un număr considerabil spirit de consilierii, primari și viceprimari și că la alegerile generale vom dubla numărul de parlamentari aleși pe lista Convenției Democratice din România.

Este grea munca unui senator?

Bineînțeles că este o muncă ce ar putea consuma un timp de două ori mai mare decât cel disponibil. Eu privesc această sarcină cu multă seriozitate, dar rezultatele ei sunt mai puțin spectaculoase din cauza „mașinii de vot” a puterii. Un exemplu elocvent îl constituie inițiativa privind interzicerea jocurilor de tip CARITAS, care a fost vehement respinsă, în special de PRM și PUNR. În schimb, în calitate de senator al Comisiei Juridice, am avut posibilitatea să influențez o serie de texte ale proiectelor de legi puse în discuție, astfel încât ele să devină acceptabile. În general, nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine, aceasta fiind o explicație a faptului că, din numeroasele mele interpellări, nu a apărut nici una în oficiul Partidului.

Sunteți cunoscut ca unul dintre senatorii ce intervin foarte acid în disputele cu unii „oratori” ai arcuului guvernamental.

Într-adevăr, am fost remarcat în special prin punerile la punct ale demagogilor din „mașina de făcut zgomot” a puterii. Sunt cunoscute altercațiile cu Pănescu, Vadim și alții „de jusdem farivae”.

Pentru a-l parafraza pe Creangă, „nu știu alții cum sunt” dar încă din copilărie am avut aversiune față de delatiune și de lingușeală. Nu știu dacă este vorba de o calitate sau de un defect, dar pot să vă spun

că din acest motiv m-am ales cu o mulțime de dușmani. Mi-a plăcut să spun lucrurilor pe nume. Mă consider un patriot, căruia nu-i place să strige în gura mare cât de mult își iubește țara, un patriot care a avut de suferit pentru convingerile sale, convingeri confirmate de evenimentele istorice și căruia îi este lehamite să primească lecții de patriotism de la foștii lingăși și profitori ai regimului comunist. Nefiind implicat în nici o afacere necurată sau măcar discutabilă, neacceptând nici un hatâr, devin din ce în ce mai invulnerabil. E drept, mi-am făcut câțiva dușmani printre colegii senatori, dar această atitudine mi-a atras și multe simpatii, simpatii cărora le datorez probabil și alegerea mea ca președinte al grupului parlamentar PNȚCD din Senat.

Cum se desfășoară activitatea în grupul parlamentar?

A trecut o lună și jumătate de la alegerea mea ca lider al grupului, perioadă în care am încercat să rezolvăm problemele cât mai democratic posibil, punând în discuția grupului atitudinile ce urmează a fi luate față de proiectele și propunerile legislative, prioritățile pe care vrem să le abordăm, problemele de organizare a grupului, considerând că prin funcția pe care o dețin, nu sunt decât primul între egali.

În final, câteva cuvinte pentru cititori.

Pe cititorii publicației „Dreptatea” îi asigur de gândul meu bun, ei fiind deja convingși de valoarea ideilor și principiilor pentru care milităm, de realismul și oportunitatea programelor pe care le propunem.

A consemnat
Ruxandra TOMA